

Arbejdere og undertrykte folk i alle lande, foren jer!

Arbejderbladet

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister

nr.6

den 4. juni 1975

2 kr.

11.000 kr TIL OPBYG- NINGEN AF DET FRIE SYD - VIETNAM

For to måneder siden startede Arbejderbladet en indsamling til opbygningen af de befriede områder i Syd-vietnam. Men det vietnamesiske folks kamp gjorde lykkeligvis formålet til skamme: Vi måtte ærdre det til opbygningen af det frie Sydvietsnam. Denne indsamling er nu afsluttet, og vi kan oplyse, at den indbragte 11.074 kr.. Røde Stjerne butikkerne har fra deres kunder modtaget til sammen godt 1.000 kr. Indsamlinger på Fagforeningsmøder, klubmøder har indbragt 1.700 kr.. Kommunistisk Arbejderforbund's 1. maj-møder landet over samt overskuddet fra vort nyligt afholdte landsmøde gav 3.000 kr.. Resten, altså lidt over 5.000 kr. er indsendt af vore celler og afdelinger, der har modtaget bidrag fra deres kontakter og arbejdskammerater, samt kommer fra faste købere og andre der gennem Arbejderbladet har fulgt opfordringen til at støtte genopbygningen af det frie Syd-vietnam.

Le Van Nhut

Van Nhut beder os overbringe hans og hele det vietnamesiske folks tak til de danske arbejdere og andre anti-imperialister, der gennem praktisk solidaritet har støttet Sydvietsnam, der står over for store problemer efter at være blevet bombet og terroriseret af USA-imperialisterne og deres lakajer i Vietnam, Thieu-kliken og hans folk. Han opfattede dette som et konkret eksempel på arbejderklassens internationale solidaritet.

Sæt ikke din lid til Supermagterne

"FRED I VOR TID" udbasunerede yestmagterne i 1938, da de sluttede fredsaftaler med Hitler. Året efter kastedes verden ud i en ny verdenskrig. Historien viser, at når imperialisterne råber allermost op om fred og nedrustning, er en ny krig nærmest. Ingen statsmænd i verden taler i dag så meget om "fred og afspænding" som USAs og Sovjets ledere. Men mens champagne-glassene klirrer, når Ford og Bresnev mødes på de evindelige "fredsmøder", opruster de samtidig deres krigsmaskineri i et omfang, der savner sidestykke i historien. Og deres kanoner og raketter skal ikke kun vises frem på militærparaderne - de er lavet for at blive brugt! - Se side 8 og 9.

BOLIGFORLIGET: Ejernes profit - lejernes fallit

Kapitalens "arbejder" regering er utrættelig. Først var der regeringsindgreb i overenskomsterne, så politiindgreb overfor Uniprint-arbejderne, så nedskæringer af børnetilskud, forringelser af børneinstitutioner, en regning fra genforhandlingerne af Englands EF-medlemskab. Sideløbende med dette: forbedrede afskrivningsregler for kapitalejerne, mildnelse af kapitalvindingsafgiften, flykøb til 2 milliarder. Sidste nyt fra nedskæringsfronten: godkendelse og iværksættelse af huslejeforhøjelserne. Igen fremstilles det som både kapitalen og arbejderne skal bløde, men linien er den samme: angreb på de brede massers levevilkår, "socialhjælp" og forøgede udbytningsmuligheder for kapitalejerne. Altsammen for at redde det kapitalistiske Danmark ud af krisen ved at vælte byrderne over på arbejderne. Se midtersiderne.

Englands EF-genforhandlinger:

En dyr spøg for arbejderne

Genforhandlingerne om Englands EF-medlemskab, som fandt sted i Dublin i marts måned, blev udbasuneret som en stor indrømmelse til England. Sanheden er, at der kun var indrømmelser på to punkter, resten af Wilsons krav var der fuld enighed om på forhånd - det gælder spørgsmål som den økonomisk-valutariske union, ikke-indblanding i hinandens "indkomstpolitik" og bedre handelsforbindelser med den 3. verdens lande. Ministerrådsmødet tjente kun det formål at give Wilson lokkemad til hans folkeafstemning.

Men de to indrømmelser der blev givet til England bliver dyre nok for Europas arbejdere og vil ikke på nogen måde komme de engelske til gode.

Det ene punkt hvor England fik fordele var vedtagelsen af en paragraf om tilbagebetaling af medlemskontingent. EF-lande som har en særlig lav vækstrate kan nu få tilbagebetalt helt op til 1,9 mia kroner af det medlemskontingent som de betaler til EF. Denne paragraf er som skræddersyet

Arbejderne ba

Fortsættes s 10

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123391

ARBEJDERBLADET

Kommunistisk Arbejderforbunds 2. landsmøde: ET SKRIDT FREMAD MOD DET REVOLUTIONÆRE ARBEJDERPARTI

KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninisters 2. Landsmøde blev afholdt i pinen. 1½ års arbejde blev gennemdiskuteret og linierne er lagt for det fremtidige arbejde.

Ledetråden i diskussionerne og beslutningerne var løsningen af de problemer som de arbejderne masser i hele verden står over for idag, i kampen mod kapitalisme og imperialismen, i kampen for et andet samfund. Det var spørgsmålet om de to supermagter, USA's og Sovjetunionens kamp om verdensherredømmet, og den der af følgende fare for en ny verdenskrig. Det var spørgsmålet om kapitalens offensiv mod alle arbejdende mennesker, dens forsøg på at vælte krisens byrder over på dem. Og det var spørgsmålet om, hvilke kamp og organisationsformer arbejderklassen skal anvende for at vinde fremgang.

Det blev et landsmøde, der var præget af stor enighed om det politiske grundlag vi arbejder efter, og om den kurs som vor organisation agter at følge i kampen for at der atter dannes et revolutionært arbejderparti i Danmark. Gennem vedtagelsen af Central-komiteens beretning over den forløbne periode, slog Landsmødet fast, at CK's vurdering af den aktuelle situation både nationalt og internationalt i alt væsentligt er korrekt, og at hovedopgaven idag derfor er at koncentrere alle kræfter om at nedbryde den isolerede stilling, som den revolutionære bevægelse idag har over for arbejderklassen.

Op til Landsmødet har der været ført en offentlig debat om vore erfaringer og vor politik, og vi skal her i grove træk redegøre for de beslutninger der blev truffet og de debatter der blev afgjort. (CK's beretning og resolutionerne og de øvrige dokumenter der blev vedtaget er ved at blive færdigredigeret og vil blive offentliggjort i løbet af sommeren.)

Angående det anti-imperialistiske arbejde vedtog man at fortsætte den kurs man hidtil har fulgt med at udvikle et selvstændigt arbejde på dette område, samtidig med at man vedtog at støtte de venskabsforeninger der findes med Kina og Albanien.

I spørgsmålet om kampen mod EF vedtog man aktivt at tage del i kampen for at få Danmark ud af EF. Disse ting blev enstemmigt vedtaget, men om følgende spørgsmål var der uenighed, idet nogle få kammerater fremførte linier som afveg fra flertallets.

Det gælder vurderingen af DKP's klassekarakter. Landsmødet besluttede at DKP var et småborgerligt arbejderparti, men at partiet var under forvandling hen imod at blive et borgerligt parti, i lighed med sine "brødre" i Sovjetunionen, og andre lande. Denne linie blev vedtaget i opposition til det synspunkt, at det idag er umuligt at fastslå om DKP er borgerligt eller småborgerligt. Denne sidste linie indebærer at det også er umuligt at fastlægge nogen præcis taktik i kampen mod DKP.

Et andet spørgsmål der var kamp om gjaldt taktikken i folketingsvalgene i den nuværende periode. Et massivt flertal besluttede at KAM-1 ved kommende folketingsvalg skal opfordre til at stemme på DKP for på denne måde at fremskynde afsløringen af DKP som et reformistisk kontrarevolutionært parti. Dette blev vedtaget i opposition til dels det synspunkt, at man burde stemme blankt, hvad Landsmødet ikke kunne se noget formål med, dels det synspunkt at man ikke skulle fremlægge nogen konkret vejledning ved kommende folketingsvalg - hvilket Landsmødet ligeledes afviste. Landsmødet diskuterede endvidere vor faglige linie, herunder en række problemer vedrørende den konkrete anvendelse af vore principper i særlige undtagelsestilfælde. Men om den grundlæggende linie var der 100% enighed, nemlig at man skal støtte den bevægelse i den faglige kamp, hvor arbejderne selv tager ledelsen og at man skal bekæmpe den opportunistiske linie, der søger at give fagbureaukraterne ledelsen under parolen: 'Gør fagforeningerne til kamporganisationer'. Endelig blev der vedtaget nye resolutioner i spørgsmålet om organisation, studier og propaganda, såvel som der fandt en revision sted af vore love.

KAMPEN OM DET FREMTIDIGE ARBEJDE
 Op til Landsmødet har der desuden været ført kamp om linierne for det fremtidige arbejde, og der er her vokset to linier frem. Den ene linie har fremført det forslag, at der skulle udarbejdes en teoretisk platform, som var det først fornødne for at der senere kunne udvikles en taktik for arbejderklassens kamp. Mod denne opfattelse blev det fremført, at det idag var både nødvendigt og muligt at fastlægge såvel enkelte taktiske retningslinier i konkrete sager som en principiel linie for den revolutionære bevægelses strategi og taktik. Denne linie afviste tanken om teoretisk platform (som ikke skulle beskæftige sig med taktikken) og fremlagde i stedet et resolutionsforslag med titlen "Om strategien, taktikken og vore nuværende opgaver." Dette resolutionsforslag betød, at man i stedet for at fastlægge en teoretisk platform gik i gang med at lægge grundstenene til et program for den revolutionære bevægelse, et program der hvilede på enhedsfronttaktikken og klasse mod klasse-politikken. Dette resolutionsforslag blev imidlertid udsendt så sent, at man ikke havde kunnet nå at gennemarbejde det forsvarligt i enkelte afdelinger, hvorfor Landsmødet ikke kunne vedtage det. Men Landsmødet besluttede enstemmigt at de principielle retningslinier for denne resolution, som bl.a. behandlede sammenhængen mellem strategien og taktikken skulle være grundlaget for det videre teoretiske og praktiske arbejde, og man besluttede videre, at den ny CK på sit førstkomende møde skulle foretage en afsluttende behandling af resolutionsforslaget.

TO TENDENSER

Som man vil se var der på Landsmødet to tendenser: Dels en massiv majoritet som i alle spørgsmål gik ind for en videre udvikling af den kurs organisationen har fulgt det sidste års tid, og som er karakteristisk ved, at man opbygger partiet samtidigt med - og uløseligt forbundet med dette - at man i stigende omfang bestræber sig på at udvikle konkrete taktiske retningslinier for arbejderbevægelsens kamp. I opposition til denne linie fremførte få kammerater synspunkter, som vendte sig mod at tage del i arbejderbevægelsens politiske kampe, synspunkter som slog på, at vore teoretiske synspunkter endnu ikke var fastlagte, at vi var for små, at arbejderbevægelsen var for ringe udviklet og at vi endnu ikke havde undersøgt dette og hint grundigt nok til at træffe en beslutning. Men oppositionen var grundig og ærlig, den stak ikke hovedet i busken blot fordi den kom i mindretal, og har som sådan en del af æren af, at der udvikledes en klar linie i så mange spørgsmål, - uanset om de bryder sig om linien eller ej. Kommunistisk Arbejderforbunds 2. Landsmøde viste at vi er en organisation under hurtig udvikling. Det viste også en ubrydelig tillid til arbejderklassens og alle undertrykte folks og nationers revolutionære kraft - deres evne til at løse den historiske opgave: at befri menneskeheden for al udbytning og undertrykkelse.

Arbejderne har ledelsen i Kommunistisk Arbejderforbund

Sidste punkt på landsmødets dagsorden var valg af den nye centralkomite. Centralkomiteen er den højeste myndighed mellem landsmøderne og kongresserne. Det er dens opgave at lede arbejdet med at omsætte landsmødets beslutninger til virkelighed. Som en naturlig følge af Landsmødets politiske beslutninger valgtes også en centralkomite, der består af et klart flertal af arbejdere fra storindustrien. Den

består af følgende kammerater i alfabetisk rækkefølge:

Lene Ahlmann, 24 år, litograflærling, Århus
Hugo Altenburg, 20 år, arbejdsmand, Kolding
Hans Christian Hansen, 26 år, skibsbygger, Odense
Jan Juul, 22 år, værktøjsmager, Odense
Torben Hansen, 26 år, arbejdsmand, København
Finn Kejling, 34 år, værktøjsmager, København

Jørgen Larsen, 31 år, skibsbygger, København
Bent Madsen, 26 år, kleinsmed, Odense
Albert Petersen, 23 år, arbejdsmand, Odense
Jens Posselt, 23 år, stilladsbygger, Horsens
Flemming Rasmussen, 27 år, maskinarbejder, Århus
Leif Svendsen, 21 år, arbejdsmand (arbejdsmand), København
Finn Sørensen, 28 år, chauffør, København

Poul Villaume, 25 år, arbejdsmand, København
Henning Påske, 32 år, maskiningeniør, Odense

Som kandidater til centralkomiteen valgtes Anne Larsen, 29 år, kontordame, København, og Niels Japsen, 21 år, arbejdsmand (arbejdsmand), Århus.

Af CK's 14 arbejdermedlemmer er 4 tidligere studenter og har kun tilbragt mellem 1 og 3 år i industrien. Som helhed må det dog siges, at den nye centralkomite er et godt grundlag for at Kommunistisk Arbejderforbund i højere grad vil kunne udforme sin politik ud fra en rigtig vurdering af hvad der rører sig på arbejdspladserne.

Udenlandske kammerater hilste Landsmødet

På landsmødet deltog også repræsentanter for vore to skandinaviske broderorganisationer: Kommunistisk Arbejderforbund i Norge og Kommunistisk Forbund (marxister-leninister(revolutionærerne)) i Sverige. De overbragte en hilsen fra deres centralkomiteer, og betonedes begge nødvendigheden af at forene socialismen med arbejderne bevægelse. Ligeledes hilste de venskabet mellem vore organisationer, og udtrykte vished om at vi i fællesskab vil kunne løse vore revolutionære opgaver.

Arbejderbladet har talt med nogle af landsmødets deltagere: Tag udgangspunkt i arbejderne's mening

Jan Juul Værktøjsmager Odense

Resolutionerne peger i den rigtige retning - ud af den isolation i forhold til arbejderne's kamp som vores organisation befinder sig i, så vi bliver mere proletariseret. Jeg har selv stemt for alle resolutionerne, undtagen spørgsmålet om DKP var småborgerligt eller borgerligt - det mente jeg ikke jeg var kompetent til at stemme om.

I spørgsmålet om valgtaktikken, så har min stilling været, at vi skal opfordre til at stemme på DKP. For det er et spørgsmål man bliver stillet af sine makker - hvilken stilling man tager i valgkampen. F.eks. af folk der står og vakler mellem DKP og vores Forbund, og som stemmer på DKP - de forlanger at vi har en klar stilling i det spørgsmål. Det vil give os et godt udgangspunkt for at snakke med dem hvis vi opfordrer til at stemme på DKP. Men den bliver sikkert svær at føre ud i praksis for et sådant lille Forbund og i det hele taget at kunne forklare taktikken ordentligt.

Det vigtigste er i det hele taget at vi får en taktik vi kan bruge, og ikke står på sådan noget stift sekterisk noget - programmer og resolutioner der overhovedet ikke kan bruges på arbejdspladserne.

Frede Rønn Elektriker Ålborg

Det var grundige og kammeratlige diskussioner der prægede landsmødet. På nogle punkter var vi uenige med det gamle politbureau. Vi mente at de overvurderede forholdene i samfundet og vores organisations styrke, og det får selvfølgelig indflydelse på de politiske vurderinger. Vi måtte konstatere, at flertallet ikke var enige med os. Nu må vi gå ud og afprøve de taktiske beslutninger i praksis. På en række områder har vi jo ikke

nogen erfaringer, f.eks. ved vi jo ikke hvordan vores linie med at stemme på DKP (som vi var modstandere af) vil blive opfattet. Men det er klart at i en kommunistisk organisation, der underordner mindretallet sig, og vi vil arbejde 100% for den linie, der er blevet vedtaget, og arbejde for at sprede den til vores arbejdskammerater, som enhver anden i Forbundet. Så vil praksis vise, om vi i Ålborg havde en sekterisk linie i de pågældende spørgsmål eller ej.

Søren Jacobsen Arbejdsmand Horsens

Efter den debat der var forud for landsmødet, kunne man godt tro at der havde været temmelig stor uenighed på landsmødet. Men det viste sig at vi opnåede stor enighed om langt de fleste ting. Selv om der har været hårde diskussioner, så har det vist sig at vi er et Forbund. Landsmødet viser en overgang fra vores gamle studiekredsfacon, der har overlevet sig selv. Vi er nu klar over at vi ikke kan overbevise folk udelukkende med teoretiske argumenter. Vi må vise folk i praksis, at der står vi.

Jørgen Nielsen Arbejdsmand Svendborg

Det er klart at det drejer sig om, det er at samle arbejderklassens kerne i et kommunistisk parti, men at man ikke kan gøre det uden at tage del i makkernes arbejde og kamp rundt omkring. Hvad vores arbejde i Svendborg angår, så - ja det lyder måske lidt frækt - men vi mener faktisk at vi har været lidt forud for landsmødet. Vi har først startet arbejdet i Svendborg for 3-4 måneder siden. Vi fik hurtigt samlet en lille kerne og fik så gang i en grundstudiekreds og en elementærstudiekreds hvor 99,9% er arbejdere i begge studiekredse. Men samtidigt har

vi brugt temmelig mange kræfter på massearbejdet. Vi har - i al beskedenhed - været primus motor i en støttekomite for Uniprintarbejderne, hvor vi også fik arrangeret et offentligt møde med 75 deltagere. Samtidig har vi været med i noget arbejdsledersudvalg, hvor vi også udgjorde flertallet af de aktive. Men der kom knap så meget ud af det. Det drejer sig om for os i Svendborg lige nu, det er at skole den kerne vi har fået samlet, altså prioritere studiearbejdet med de nye folk, så de kan komme bedre ind i Forbundets politik.

Carsten Sørensen Maskinarbejderlærling Kolding

Det var godt at se at det var argumenterne, og ikke de enkelte personers præstige der talte. F.eks. så man at et mindretal i starten af diskussionen, gennem gode argumenter, kunne blive til et flertal, som f.eks. i tilfældet med resolutionsforslaget om strategi og taktik. Den politik man nu har er meget mere brugbar for den enkelte mand ude på arbejdspladsen end den var på sidste landsmøde, hvor jeg også kendte til Forbundet. Her kunne man faktisk kun vejlede den enkelte mands agitation overfor arbejdskammeraterne i spørgsmålet om "verdensrevolutionen". Nu har vi en klar politik på mange flere områder f.eks. valgspørgsmålet, EF, den faglige kamp osv. Før i tiden var der også en tendens til "helte dyrkelse" i Forbundet: at kommunister skulle være sådan og sådan, og at de gjorde sådan og sådan. Men nu kan jeg se at der er en forståelse for at vi ikke er lige revolutionære allesammen, og at vi heller ikke bliver det fra den ene dag til den anden. Men må bruge de kræfter vi har. Det viser sig også i resolutionerne, f.eks. i den om EF, hvor vi i modsætning til før, nu tager udgangspunkt i at mange danske arbejdere er mod EF og mod supermagternes forsøg på at få de mindre lande til at danse efter deres piber. Det er den rigtige vej: tage udgangspunkt i hvad arbejderne mener og tænker, og ud fra det lægge den kommunistiske politik - og ikke i hvad vi gerne vil have de skal mene.

Poul Weile Smed Nyborg

Først og fremmest må Forbundet satse på at opbygge revolutionære celler på arbejdspladserne, og der tror jeg også at resolutionerne vil blive en stor hjælp. Der er det vigtigt at vi får en konkret politik i alle de aktuelle spørgsmål for det er det arbejderne skal kende os på.

Vi har jo en studiekreds kørende her i Nyborg med nogle sympatisører. De har interesseret sig meget for vores landsmødediskussioner. Nogle af dem blev nemlig for nogen tid siden smidt ud af DKU med den begrundelse at de var "venstre-ekstremister". Den virkelige grund var at der var nogle ting i DKU som de gerne ville diskutere, men det kunne de altså ikke få lov til. Det har interesseret dem meget at se, at det kan foregå på en helt anden måde, at det ikke bare er som i DKP hvor der bare kommer et direktiv oppefra, og ikke noget nedefra. På trods af den behandling de lige har fået af DKU, kan de godt se det fornuftige i begrundelsen for at stemme på DKP ved et eventuelt valg - DKP rejser nogle krav vi kan støtte og at DKP skal have lov til at afsløre sig overfor arbejderne.

Jette Mathiasen Bryggeri- arbejderske København

Jeg har været med siden tiden med smågrupperne omkring Arbejderbladet og Kommunistiske arbejdere, der senere blev samlet i Kommunistisk Arbejderforbund. Man kan ikke sige andet end at landsmødet er et betydeligt fremskridt. Det eneste spørgsmål jeg har været usikker på er det mere teoretiske om strategien og taktikken. Så har jeg også været usikker overfor valgtaktikken. Men jeg har prøvet at gå og snakke med arbejdskammeraterne, og

den passer altså bedre. For eks. var der en som havde været sofavælger, men som de sidste par år var begyndt at gå med i demonstrationer, og som ved sidste valg kom og sagde at nu havde hun altså stemt på DKP. Hun mente selv at hun var gået et stort skridt til venstre. Havde jeg nu kommet med vores gamle linie og sagt - det nytter jo ikke noget at stemme på DKP - så havde hun i hvert tilfælde ikke lyttet mere til mig. Københavnsafdelingen hvor jeg hører til, fik hård kritik på landsmødet, fordi der ikke kom flere til vores 1. maj-møde. Fejlen er at vi i København ikke giver os tid nok til at omgås almindelige arbejdere, arbejdskammerater osv. men mest folk der er inde i politikken i forvejen. Vi må rette op på det, og lære at snakke med folk om deres almindelige problemer, tage os tid til arbejdskammeraterne i fritiden osv. Vi må også forstå at der er forskellige niveauer i organisationen og folk har forskellige muligheder for at deltage i det politiske arbejde. Dem der har familie og børn har ikke så store muligheder som en der er ungkarl.

Lene Ahlmann Litograflærling Århus

En af de få punkter hvor jeg måtte ændre mening på landsmødet, var spørgsmålet om valg til poster i fagbevægelsen. Jeg har hele tiden været enig i at vi skal opfordre de klassebevidste arbejdere til at undlade at stille op af den simple grund at det ikke er nødvendigt for at føre kamp mod kapitalen. Men jeg mente også der kunne være specielle tilfælde, hvor det var nødvendigt at stille op til sådanne valg. Men hvis vi bare skrev det i en resolution, uden at kunne konkretisere hvornår og hvordan, så ville vi bare åbne en dør for den falske tillid til en af de valgte Repræsentanter' nok skulle klare arbejderne's problemer. Det ville jo være at spænde ben for den rigtige linie, som er at arbejderne selv skal føre deres kamp, og ikke sætte deres lid til at en eller anden tillidsmand nok skal klare ærterne. Den sidste tids større aktioner, som f.eks. på Uniprint og Sabroe har jo også vist, at arbejderne simpelt hen har været nødt til at gå den vej for overhovedet at få noget ud af deres kamp.

"Det er godt vi har LO"

Arbejderklassens levevilkår forværres for hver dag der går. Hele den kapitalistiske del af verden er ramt af store økonomiske vanskeligheder og kapitalisterne har sat en offensiv ind mod den arbejdende befolkning for at redde profitterne.

I denne situation afholdt LO kongres. Som man kunne forvente var det ikke arbejdsløshedens afskaffelse, lønforbedringer til kompensering for de forøgede leveomkostninger, eller kampen mod huslejeforhøjelserne der stod i centrum på kon-

gressen. Men det blev berørt.

Arbejdsløsheden har Thomas Nielsen tænkt sig at afskaffe ved at sende folk på omskolingskurser o.lign., og så ellers opfordre dem til at sætte deres lid til Socialdemokratiet. Lønstoppet i forbindelse med regeringens indgreb fik næsten hele kongressens opbakning. "Principielt er jeg imod indgreb af denne art", sagde Thomas Nielsen, "men jeg erkender at det i den nuværende situation ville være samfundskonomisk uheldigt med så omfattende arbejdskampe". Samme vise de kommer med hver gang de skal retfærdiggøre nye angreb på arbejderklassen.

De enorme huslejeforhøjelser som Socialdemokratiet står fadder til, vakte ikke harme blandt ret mange af de delegerede. Et forslag, der opfordrede regeringen til at tage boligforliget op til revision og stille forhøjelserne i bero, blev pure afvist.

Det man behandlede i stedet

var arbejdsmiljø, et skatteforslag, ansættelse af amtskonsulenter, ØD, tilskud til Aktuelt o.lign. ting som på ingen måde kan forbedre arbejdernes økonomi.

I alt hvad LO foretager sig, lader de sig diktere af kapitalisternes vanskeligheder og behov. De danske kapitalister er inde i store økonomiske vanskeligheder. De kræver produktionsomkostningerne sat ned, og at der tilføres kapital til industrien.

Derfor skal arbejderklassen nu betrede "en udviklingsvej, som er væsentlig smalle", som Thomas Nielsen sagde. Hans partifælle Anker Jørgensen fulgte det op og sagde at "situationen er ikke til de store armbevægelser".

Hvad vi kan vente os af LO i fremtiden bliver altså nye angreb på vore levevilkår i samarbejde med Socialdemokratiet og kapitalisterne. De forsøger at pakke deres hensesigter ind i flotte og tiltrækkende ord, men virkelig-

den vil vise at det ikke vil gavne arbejderklassen og sikre en modstand mod den offensiv kapitalisterne har sat ind. LO og Socialdemokratiet har på intet tidspunkt gjort det mindste tilløb til at rejse en modstand mod denne.

Tværtimod. Thomas Nielsen fordømte de store majstrejker og demonstrationer som omfattede 250.000 arbejdere og kaldte det "kommunistisk hysteri". Anker Jørgensen prædikede mådehold ved arbejdslededsdemonstrationen i november og blev hylet ud. Orla Møller godkendte helhjertet politiets overgreb på Uniprint-arbejderne, da de besatte virksomheden. Paulus Andersen angreb Sabroe-arbejdernes aktion og kaldte den ekstremistisk. Hver gang arbejderne har rejst sig til modstand for at forsvare levevilkårene bliver de mødt med fordømmelser og sabotage fra LO og Soc. dem. Man kan godt forstå at finanskapitalisternes blad Børsen d. 12/5 skriver: "Det er godt vi har LO som garant".

"Børsen" d. 12/5: "Det er godt, vi har LO som garant".

LO FORESLÅR SKATTEFORHØJELSER

Det blev vedtaget at der skulle sendes et skatteforslag ud til debat i offentligheden. Dette forslag vil ikke adskille sig en brik fra det Socialdemokratiet kommer med til sommer.

LO's skatteforslag går i korthed ud på, at indkomstskatten skal beregnes af hele indkomsten, således at fradragene nu bortfalder og erstattes af mere enkle tilskud i stedet for visse fradrag. Det centrale i LO's forslag er imidlertid ikke denne beregningsmåde, men en forhøjelse af momsen fra 15 til 20%.

Skatteforslaget vil altså betyde en forhøjelse af den

samlede (direkte og indirekte) skat for de arbejdende. At øge beskatningen af forbruget betyder at den rammer den arbejdende befolkning hårdest. Disse betaler procentvis en større andel af deres indkomst til fødemidler tøj o.lign. end de rige. Skatteforslaget skaber netop privilegier for de rige, for kapitalisterne. Finanstidende beskriver forslaget på denne måde: "En overgang til beskatning af bruttoindkomsten vil give 100.000 af erhvervsdrivende faktiske muligheder for at overføre fradragbeløb til omkostninger, der er forbundet med virksomheden, så at fradragene alligevel sker. Herefter vil skattereformen

specielt kunne ramme lønmodtagerne (vor understregning). Måske er det en interessant ny erkendelse, der har fået LO til at foreslå dette?".

Ja, forslaget sigter i høj grad på at ramme "lønmodtagerne". Det er ikke en ny erkendelse hos LO, men en videreførelse af deres hidtidige linie - på ethvert tidspunkt at støtte kapitalisterne.

Socialdemokratiet foreslår om kort tid forbedrede afskrivningsregler for kapitalisterne - svarende til en forøring på en halv milliard kroner. Dette er hvad vi kan forvente når regeringen omsetter LO's skatteforslag til lov. Skatteforhøjelser til den arbejdende befolkning og lemper til kapitalisterne.

Skal vi også have ØD?

For hver lønmodtager betales hvert år 432 kr. til ATP-fonden. Med renters rente og 12 pct. p.a. i 35 år bliver dette til en sum af 208.855 kr.

Disse 208.855 kr. er altså den sum som en person, der har indbetalt i 35 år, burde have sin pension udbetalt efter. Det ville vel være rime-

ligt, om pensionisten nu skulle have bare 12 pct. p.a. af summen. Uden at røre ved selve summen ville det alene give 25.062 kr. årligt. Men hvad får han? Ifølge Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 305 af 8. juli 1972 får han efter 35 år 4.008 kr. årligt. Dvs. at hver lønmodtager på denne måde bliver snydt for 21.054 kr. årligt, og ved død er summen på de 208.855 kr. tabt. Om nogen skulle tro at danske lønmodtagere skulle ønske nye fonds, bygget op ved lønskat, må det være i blind tillid til lønmodtagernes komplette uvidenhed.

(Artikel bragt i Murersvenden (fagblad for murersvendene i Storkøbenhavn) maj 1975, under overskriften "Apropos ATP")

Der skal to til at ro

Som man kunne forvente som den evig tilbagevendende begivenhed på LO-kongressen stod nye milliontilskud til Aktuelt. Gennem de sidste 5 år har Aktuelt modtaget 153 mill. kroner i tilskud. Hver gang har Thomas Nielsen sagt at det var "sidste gang" og at "økonomien lige var ved at være i orden". Det sagde han også i år. Vi tror nu også at det bliver sidste gang de beder kongressen om tilskud til Aktuelt. De har været smarte i år.

Modstanden mod tilskuddene til Aktuelt er vokset for hver gang der er blevet gennemtruffet nye tilskud. At flere Forbund denne gang foreslog urafstemning er tydelige tegn på hvor stor modstanden er blevet. Dette har man også bemærket i LO-toppen. Derfor foreslog LO's forretningsudvalg at man fra 1. jan. 1977 skal indeksregulere kontingentet. Det vil sige at kontingentet stiger automatisk med pristallet. Så er de så behagelig fri for at bede om kontingentforhøjelser.

Forslaget om at sende det ud til urafstemning blandt medlemmerne, som flere Forbund fremsatte, er den eneste retfærdige og demokratiske måde at afgøre den sag på. Forslaget blev afvist af dirigenterne med den begrundelse at kongressen

er den højeste myndighed og kan beslutte om nye tilskud. Hvorfor kan denne "myndighed" så ikke tage stilling til om forslaget skal ud til urafstemning? Har den ikke myndighed til det?

Vi forstår godt hvorfor dirigenterne var så raske til at afvise forslaget. Var det sendt ud til urafstemning var der ingen tvivl om at medlemmerne ville have afvist nye tilskud. Var det sket så ville de være slemt ude at køre.

Men det er muligt at de kunne have klaret den alligevel, for der er nemlig andre der sætter pris på Aktuells eksistens. Det er Dansk Arbejdsgiverforening, som havde en helsides annonce i avisens reklame nummer den 1. maj. Vi forstår godt at de sætter pris på Aktuelt. Hvem skulle ellers gøre det?

Når to skal ro samme båd..

..må de sammen lægge en kurs og afstemme årtagene efter hinanden.

LO og DA sidder i mange situationer - ved hver sin are - med et fælles ansvar for bådens fremdrift.

Vort demokratiske samfund ville stivne og visne,

hvis dets problemer blev algjort ved ensidige diktater. Det trives og udvikles tværtimod ved fri debat. Modparterne må have deres udfoldelsesmuligheder - og

kunne mødes i harmoni. DA er ofte uenig med LO og A-pressen, men vi værdsætter A-pressens bidrag til debatten - både som modspil og inspiration.

Dansk Arbejdsgiverforening

Dansk Typografforbund - en kamporganisation?

Nu har man læst at Dansk Typografforbund på LO kongressen var i opposition til LO ledelsen i flere spørgsmål, bl.a. arbejdsretten og bevillingen til Aktuelt. Dette betød at på generalforsamlingen i Københavns afdelingen den 28-5, var der to forslag der ligesom fulgte dette op og ville have modstanden ført ud i praksis.

Det ene forslag gik ud på at man skulle sende millionbevillingen til Aktuelt, ud til urafstemning blandt medlemmerne. Argumentet for at gøre dette, var, at det Aktuelt står for ikke er i arbejderklassens interesse, men at Aktuelt er socialdemokratiets presse og at beslutningen er taget hen over hovedet på fagbevægelsens medlemmer. Derfor ville forslagsstilleren have det ud til afstemning blandt medlemmerne, for at se fagforeningsdemokratiet i praksis. Forslaget blev velvilligt modtaget og flere talere gik ind

for det og sagde at de havde da også stemt imod det på kongressen, men konsekvensen ved at nedstemme LO's beslutning, ville være at vi røg ud af LO og at samarbejdet i grafisk kartel også ville ryge sig en tur.

Forslaget blev nedstemt med 5 for, resten imod af de ca. 100 der var mødt op.

Her ser man virkelig hvad Dansk Typografforbund mener om medlemsdemokrati. For forslaget gik jo netop ikke på om vi skulle være medlem af LO eller ej, men om man ville lade den modstand der er imod at skulle betale til den socialdemokratiske presse komme til afstemning blandt medlemmerne. Det gik de imod og her ser man at DTF ikke adskiller sig fra andre Forbund. I ord og tale er de meget militante, men når så et medlem tager dem på ordet og vil føre det ud i praksis, slår de bak. Deres argumenter afslører dem. Hvis der

ikke skal mere til at blive smidt ud af LO end at man vil gennemføre et minimum af demokrati i sit eget forbund, hvad er medlemskabet af LO så værd? Hvis der ikke skal mere til at få samarbejdet i Grafisk Kartel til at bryde sammen, hvad er det så værd. Det samarbejde som de er så bange for skal bryde sammen er jo intet andet end samarbejdet med de socialdemokratiske fagpartier. Typisk nok var mange af modstanderne af mere demokrati i fagbevægelsen DKP'ere!

Et andet eksempel, der viser det samme, var forslag til en udtalelse angående typograferne på Politiken.

Vi har læst om hvordan Dansk Typografforbund var imod arbejdsretten, og at de har bevilliget 100.000 kr. til bekæmpelse af samme. Forslaget gik ganske enkelt ud på at generalforsamlingen skulle opfordre typograferne på Politiken til at nægte

at betale boden på 750 kr. pr. mand og være forberedt på at gå i strejke igen, hvis de ville inddrive den.

Dette kunne man ikke gå ind for, både fra salen og fra ledelsen, da det ville være at diktere typograferne på Politiken noget, som de nok selv kunne finde ud af. Samtidig blev der sagt en masse rigtigt om arbejdsretten, den var en klasse-domstol og den stod kun på kapitalens side og meget andet godt, og derfor skulle den selvfølgelig bekæmpes, man havde jo også bevilget 100.000 til samme og de skulle bruges til oplysning. Igen ser man Forbundet slå om sig med store armbevægelser og store ord, men når der så kommer et konkret forslag til hvordan kampen skal ledes slår de bak. For hvad gik forslaget ud på? Intet andet end at hvis Dansk Typografforbund virkelig var en kamporganisation, ville de da også gå i spidsen

Typografernes formand i København, Louis Andersen, vil bruge 100.000 kr. til at "oplyse" om Arbejdsretten.

og tage ledelsen i kampen mod arbejderrettens domme. I stedet fralægger de sig et hvert ansvar og nøjes med at bevillige 100.000 til "oplysning".

Der har vi kamporganisationen i en nøddeskal, skide militante i ord, men når det kommer til stykket adskiller de sig ikke en skid fra de mest reaktionære fagforeninger.

Betal din husleje med ørevat og slibebriller

Det lyder jo smukt når Thomas Nielsen står på talerstolen og siger at nu gælder det "tryghed, trivsel og miljø på arbejdspladsen og i fritiden". Men man skal ikke lade sig narre af disse ord, for der ligger ingen menneskelig holdning bag.

Arbejdsmiljø eller mere i posen?

For det første mener LO at indførelsen af arbejdsmiljø skal sættes i stedet for lønforbedringer. Eller som Paulus Andersen sagde: "Er det stadig det fornemste for arbejderbevægelsen at blive rigere på forbrugsgoder? Bør vi ikke ændre prioriteringen, så vi får lagt større vægt på trivselen, både på arbejdspladsen og i fritiden? Den periode vi løber ind i nu har allerede vist hvad den vil byde arbejderklassen af prisstigninger, huslejeforhøjelser, forringelser i den sociale hjælp, inflation osv. Kan vat, sikkerhedshjælme og bedre udluftning betale stigninger i leveomkostningerne? Hvad har elendige levevilkår med sikkerhed og tryghed at gøre? Ikke spor. Kun lønforhøjelser kan betale disse stigninger og det har LO ikke tænkt sig at kæmpe for.

Indholdet i loven om arbejdsmiljø.

Nu er der ikke noget galt i at indføre sunderne arbejdsforhold på fabrikkerne. Det er hårdt tiltrængt. Gennem de sidste år har vi

set hvad de produktivitetsfremmende lønsystemer og lignende har ført til. Et stigende antal arbejdere førtidspensioneres fordi de er slidt op på krop og sjæl. Arbejdsulykknernes antal stiger og 6 ud af 10 arbejdere når ikke engang at få udbetalt folkepensionen. Det siger noget om de forhold der hersker på fabrikkerne i dag. Men hvad ligger der så bag forslaget om arbejdsmiljø. Er det en ændret indstilling hos arbejdskøberne hvad angår arbejdernes sundhed? Nej, her har intet ændret sig. Som sædvanlig er det profitten der ligger bag.

Sammen med LO og staten har arbejdskøberne fabrikeret forslaget om arbejdsmiljø. Ideen kommer fra USA, hvor det har vist sig at for hver dollar kapitalisten investerede i arbejdsmiljø, ja så fik han to dollar tilbage. Her i Danmark har man undersøgt hvad arbejdsulykker o. lign. koster om året. For kapitalisterne har tabet været på tre mia. kroner og for staten har det kostet et tilsvarende beløb i invalidepension (Arbejderbeskyttelsesfondets blad "Pas På" 4/73).

Kort sagt: De smukke tanker man kunne tro lå bag loven om arbejdsmiljø er bluf. Vi ser endnu et forsøg fra Socialdemokratiet og LO's side på at redde profitterne for kapitalisterne.

SKOVARBEJDER-STREJKEN

Største strejke i Sverige i 30 år

Gennem mere end to måneder har 20.000 svenske skovarbejdere gennemført den største strejke i Sverige i 30 år, som vi her bringer de første erfaringer fra. Forberedelserne til strejken startede i februar 1975, hvor arbejderne i en ad Skovarbejderforbundets (SAF) afdelinger enedes om at rejse krav om fast månedsløn (forhandlingsniveau 4.000 kr.) mdl.) Ingen akkorder eller bonusordninger og diætpenge på 25 kr. pr. dag. Dette var hovedkravene som arbejderne forlangte forhandlet. Flere afdelinger tilsluttede sig kravene og man udarbejdede et "opråb" til hele den svenske arbejderklasse, hvori der gjordes rede for kravene - netop her gjorde skovarbejderne fra starten det helt rigtige, - nemlig at appellere til solidaritetsfølelsen. Dette skete før strejken brød ud, og

grunden var således forberedt. SAF afslog naturligvis at forhandle skovarbejdernes krav under henvisning til at der alligevel omtrent sideløbende skulle træffes centrale overenskomster mellem SAF og det svenske LO.

Kravene blev ridset op - man dannede demokratisk valgt strejkekomite og strejken brød ud. Uge for uge voksede antallet af strejkende skovarbejdere, og som tiden gik viste det sig her, som i alle andre strejker, at arbejderne fik både arbejdskøberne og deres eget forbund som modstandere. Opråbet, hvori de appellerede til alle svenske arbejderes klassefølelse gav bl.a. det helt konkrete resultat: midler til at føre strejken - strejkekasernerne forblev nemlig lukkede og de strejkende var således helt afhængige af de indsam-

linger, som støttekomiteer og arbejdspladser over hele landet satte igang. Skovarbejderne opretholdt disciplinen og på en henstilling fra forbundets "avtalsråd" til strejkeledelsen, om at besinde sig - påtage sig sit ansvar og medvirke til en løsning af konflikten, reagerede de strejkende med omgående at skærpe kravene. Hvor linien før var genoptagelse af arbejdet, så snart forhandlinger om månedsløn på kr. 4.000 + 25 kr. pr. dag i diætpenge var indledt, blev det : bindende garanti for månedsløn, krav om at forhandlingsresultatet skulle til urafstemning, krav om at ingen arbejder må stilles for domstol eller gøres på anden måde når strejken var forbi. Disse krav kunne skovarbejderne stille fordi de var sikre på støtte fra resten af arbejderklassen, som de appellerede til ustandseligt under strejken. Endvidere var deres krav så indlysende rimelige (og gamle - nemlig 10 år), at en arbejder skulle være meget demoraliseret, hvis han ikke kunne støtte dem. Skovarbejdere bliver ikke ret gamle og ved 50 års alderen er langt de fleste udslett med ryg- og høreskader og skader efter motorsaven. I 10 år har de af alle tænkelige legale kanaler forsøgt at få indført fast månedsløn, - de har endda under denne store strejke hele tiden forlangt at "avtalsrådet" skulle forhandle deres krav. Man kan ikke sige, at forbundet ikke har haft mulighed for at bevise hvem de kæmper for. Det er nu bevist for hele den svenske arbejderklasse. Skovarbejderne stolede ikke på fagforeningen, men på arbejderklassen.

Boligspørgsmålet kan ikke løses under kapitalismen

I lighed med alle tidligere boligforlig, løser heller ikke dette forlig boligspørgsmålet. Det er uløseligt under kapitalismen.

Boliger produceres som enhver anden vare for at kaste profit af sig til kapitalisterne. Det gælder uanset om der er tale om socialt eller privat boligbyggeri. Det er de samme entreprenørfirmaer der opfører samtlige boligblokke og de gør det kun for profit. Ethvert boligforlig som er gennemført har haft til opgave at hæve lejen i den gamle boligmasse, samt sikre at kapitalisterne fik en tilstrækkelig profit fra de nyopførte boligblokke.

Når lejen hæves i den gamle boligmasse har det to formål. Dels at sikre at huslejen i de gamle boliger bringes op på niveau med de nye lejlegheder for at ujævne den forskel der ellers vil være i den disponible indkomst. Hvis vi tænker os to arbejderfamilier der hver har 5.000 kr. om måneden. Den ene familie sidder for en husleje på 500 kr. og den anden for en husleje på 1.500 kr. Så betyder det i praksis at den ene familie har 1.000 kr. mere til forbrug end den anden: Hele den kapitalistiske lovgivning, med skatte-

politik, socialpolitik, huslejepolitik med boligsikring osv. tager sigte på, at stjæle alt det fra arbejderne som de ikke lige netop skal bruge til at opretholde deres eksistens. Derfor har alle boligforlig også haft til opgave at hæve huslejen i den gamle boligmasse. For det er ikke fordi ejendommen ikke er betalt, det er den blevet masser af gange. Huslejestigningerne har i virkeligheden intet med de reelle omkostninger at gøre, som boliglovgivningen forsøger at bilde os ind.

Den anden grund til stigninger er, at staten gennem boliglovgivningen vil tvinge lejerne ud i det nye dyrere byggeri for at få det udlejnet og for at lette saneringen, hvilket vil sige nedrivningen af de gamle boliger, således at der kan bygges kontorhuse, banker og andre administrative bygninger i den centrale bydel.

Ved boligforliget fra 1966 blev stigningerne for de gamle lejlegheder gennemført under dække af, at disse lejestigninger skulle gå til, dels en billigførelse af det nye boligbyggeri, dels til en modernisering af den gamle boligmasse. Resultatet har klart vist sig her 9 år efter. Der er intet kom-

met ud af disse fraser fra politikerne. Det nye boligbyggeri har aldrig været dyrere, end idag og den gamle boligmasse er ikke blevet moderniseret gennem de midler som huslejestigningerne har indbragt. De steder hvor der er sket moderniseringer har lejerne selv måttet betale i dyre domme for det.

Huslejestigningerne fra det gamle boligforlig er havnet et sted. - i ejernes lommer.

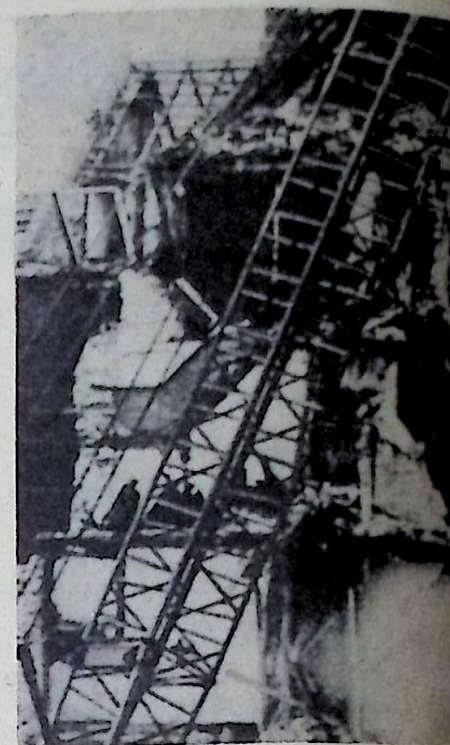
Det nye boligforlig vil betyde nøjagtig det samme.

Jamen kunne staten ikke gribe ind og gennemføre at huslejen blev mindre. Kunne staten ikke finansiere boligbyggeriet gennem f.eks. billige statslån, eller måske helt rentefri lån?

Mange vil sikkert mene at det skulle være muligt at opføre lejlegheder til en rimelig husleje hvor lejerne kun betalte hvad det rent faktisk kostede at opføre boligerne. Det skulle også være muligt, Det eneste der stiller sig i vejen er kapitalisterne. Staten er nemlig ikke noget neutralt organ som står over klasserne. Staten er knyttet til klasserne og tjener enten borgerskabets eller arbejderklassens interesser.

Lad os tage et eksempel. For at opføre boliger kræves der en arbejdsindsats. For skellige håndværkere udfører et stykke arbejde for at bygge et hus. Der skal udgraves en grund, støbes, mures, lægges tag, sættes vinduer og døre i osv. osv. Alt dette arbejde udføres af arbejderne. Det er dem der skaber boligerne. Men disse arbejdere har ikke råd til at bo i boligerne. Det er ikke arbejderne lønninger der er skyld i huslejestigningerne. Nej det er udelukkende fordi, der sidder nogle kapitalister der ejer fabrikkerne og maskinerne osv. Disse kapitalister ejer også ejendomme og sælger eller udlejer disse ejendomme, ikke for at tilfredsstille et behov, men udelukkende for at høste så meget profit som muligt. Den danske stat, som er en kapitalistisk stat, ønsker ikke at bryde med dette, tværtimod understøtter den kapitalisterne på alle måder og sikrer dem profitter og udbytning af den arbejdende befolkning.

Kun i et samfund hvor arbejderklassen har magten er det muligt at opføre boliger til en pris der står i direkte forhold til det det koster at opføre dem, og dermed til en husleje som alle har råd til at betale.

BOLIGFORLIG

Det betyder det for ejerne:

● 6½ - 14% kapitalafkast af ejendomsværdien, afhængig af ejendommens alder.

● 10 - 15% henlæggelse, målt af huslejen, til udvendig vedligeholdelse. Denne henlæggelse, der betales af lejerne, betyder en forbedring af ejendommen, som ejeren høster profitten af.

● Fuld dækning af alle de udgifter ejeren kan sandsynliggøre han har haft på ejendommen. Det betyder i praksis at der åbnes for al mulig svindel i forbindelse med reparationer og administration af ejendomme fra ejerens side.

● Mulighed for at gennemføre moderniseringer af ejendomme, der dog maksimalt må betyde en 25% stigning af huslejen. Disse moderniseringer betyder at ejendommen stiger i pris, hvorved ejeren opnår, dels at få moderniseringen betalt dels at få et større kapitalafkast, der jo udregnes efter ejendomsværdien. Der åbnes derfor for endnu flere fupmoderniseringer fra bolighajernes side.

● Den stigning der er tale om på de enkelte lejlegheder ryger direkte i lommen på ejeren. Der er ikke, som der gives udtryk for, tale om at ejerne tidligere har haft underskud på deres ejendomme. Boligforliget kommer i praksis til at betyde, at ejendommene vil stige i ejendomsværdi, og huslejen derfor tilsvarende gå i vejret. Det der er startet med forliget, er en "skrue uden ende" som konstant vil betyde husleje-forhøjelser.

Boligminister Helge Nielsen tidligere propagandachef for saneringen i det indre København, har idag som opgave at propagandere for boliglovens angreb på den arbejdende befolkning.

Kampen mod huslejestigningerne

Huslejestigningerne betyder et voldsomt indhug i lønningerne. Hvis huslejen stiger med 500 kr om måneden skal der tjenes ca. 1000 kr mere for at reallønnen kan fastholdes, grundet skatten. Dette angreb på arbejderne real-løn sættes ind, efter at overenskomsten er tvunget ned over hovedet på os gennem et regeringsindgreb, og på et tidspunkt hvor 150.000 står uden arbejde.

Det bliver nødvendigt at tage kampen op mod disse huslejestigninger, for at svare igen på kapitalens og dens regerings offensiv mod arbejderklassen.

Hvordan skal kampen så føres? Starten må være at beboerne i de enkelte ejendomme finder sammen, og diskuterer situationen og hvordan de skal reagere. De første skridt vil være at der klages til huslejenævnet og videre til ankenævnet og senere føre sagen videre i boligretten.

Men alt dette hjælper næppe meget. De fleste ejere kan med boligloven i hånden afvise beboernes klage og ejerne vil få medhold, både hos huslejenævnet og boligretten.

Men der skal klages på den måde: dels for at afsløre disse instanser og afsløre regeringens tale om beboerdemokrati, hensyn til lejerne osv., dels fordi, at i tusindvis af sådanne klager kan føre til at regeringen griber ind og mindsker stigningerne. Men vi må ikke forfalde til at tro at alt så er i orden. Hvis regeringen griber ind bliver det kun for at fordele stigningerne over en lidt længere periode, så vi lettere skal acceptere dem, men grundlaget for huslejeafstøtelsen vil de aldrig røre ved på baggrund af sådanne klager.

Derfor må lejerne også tage andre midler i brug. De må lære af de huslejeboykotter som beboerne på kollegierne

har ført, og de må lære af de aktioner der har været i udlandet, hvor beboerne i store boligområder har nægtet at betale huslejerne.

Vi vil opfordre til at lejerne i de enkelte ejendomme diskuterer hvad der skal gøres og opstiller deres krav, vælger en komite der kan lede kampen og holder møder med samtlige lejere så sammenholdet sikres, og alle ved hvad der skal ske og hvorfor. Og vi vil opfordre til at organisationen går videre til at omfatte hele bebyggelser og kvarterer hvor beboerne i fællesskab aktionerer. En effektiv huslejeboykot i en ejendom, i en hel boligkvarter eller et helt boligområde er det svar vi skal give på indgrebene i vores leveforhold.

NEJ TIL HUSLEJESTIGNINGER

NEJ TIL AT SIKRE BOLIGSPEKULANTERNE OG BOLIGHAJERNE FORSAT UDPLYNDRING AF LEJERNE

HUSLEJEBOYKOT PÅ KOLLEGIERNE

De uddannelsessøgende på landets kollegier har igen snart et år kørt en huslejeaktion. Dette indebærer, at man i stedet for at betale sin husleje normalt, indsætter den på en spærret konto.

I sit indhold er denne aktion et forsvar af levevilkårene, ligesom enhver anden strejke, men dens form er en anden. Aktionsformen med de nedsatte udgifter er valgt ud fra den betragtning, at det er den eneste måde de uddannelsessøgende kan udøve pres. Mulighederne for at øge indtægten (S.U.) kan derimod kun formuleres som et krav, som der ikke kan stilles magt bag.

Efter en kortvarig aktion med 3000 deltagere før sommerferien i anledning af en husleje-forhøjelse på Skjoldhøjkollegiet i Århus, kom aktionen rigtigt op at stå efter sommerferien i anledning af husleje-forhøjelser på Ege-kollegiet.

Aktionen startede på 15 kollegier, men har siden spredt sig til 37 kollegier, omfattende ialt ca. 10.000 aktionerende kollegianere. Kollegianerne har rejst følgende krav:

1) Huslejen må stå i et rimeligt forhold til indtægtsmulighederne.

I øjeblikket udgør boligudgiften på de nye kollegier mellem 1/3 og 1/2 af de uddannelsessøgendes indtægter. Med den forringede S.U.-støtte og svigtende muligheder for erhvervsarbejde vil dette forhold stige.

2) Nej til huslejeudligningsordningen.

Udligningsordningen går ud på, gennem husleje-forhøjelser, at fordyre de gamle billige kollegier for at lette udlejningen af de nye dyre kollegier.

3) Driftsstøtte til kollegierne.

På grund af de høje huslejer er der udlejningsbesvær på flere af kollegierne. Dette indebærer stigende huslejer til de resterende, hvorefter endnu flere flytter. For at bryde denne onde cirkel kræves direkte tilskud til driften fra staten.

4) Ændret og bedre finansiering af nye kollegier

Selv om kollegiebyggeri er 45% statsfinansieret med rentefrie lån, går 50% af huslejen alligevel til betaling af renter. Derfor kræves en fuldstændig statsfinansiering før huslejen i de nye kollegier kan nedsættes.

Opbygningen af KMS (Kollegianernes Midlertidige Samar-

bejdsudvalg) afspejler svagheden og styrken. Styrken ligger i den demokratiske opbygning. Beslutninger foregår som "køkkenmøder", bestående af de kollegianere der hører til hvert fællesskøkken, herefter foretages koordinering samlet på kollegiet, hvorefter KMS's beslutning koordineres af kollegianerne. Dette bevirker at KMS altid kommer til at udtrykke kollegianernes mening og ikke mister jordforbindelsen. Det var også netop på dette punkt DUS (De uddannelsessøgendes samarbejdsudvalg) (der er DKP domineret) satte ind, da de prøvede at overtage aktionen. De påstod at KMS ikke besad noget mandat til at forhandle på de uddannelsessøgendes vegne!

Indtil videre har aktionen fået politisk støtte fra VS, DKP og SF, men udover dette har resultaterne været små. Boligministeren har kun villet diskutere en pakkeløsning med udligningsordning og huslejenedsættelse samtidig.

Ministerens nyeste udspil med nedsættelse af huslejen til 400 kr. indebærer det samme og den økonomiske

indrømmelse i den forbindelse er kun givet som et forsøg på at bestikke de dyreste kollegier og skabe splid indbyrdes. Forslaget rummer nemlig overhovedet ingen indrømmelser til de rejste krav.

På KMS-mødet blev det besluttet, at anbefale en fortsættelse af aktionen. Dette forslag er nu sendt til urafstemning på kollegierne. Vedtages det at fortsætte aktionen, vil boligministerens næste udspil sikkert blive tvangsauktion mod et enkelt kollegium for at skræmme og prøve sammenholdet i praksis. Lykkes det ikke at skræmme vil aktionen have bestået sine første virkelige prøve og boligministeren vil da stå over for det problem at skulle foretage 10.000 tvangsudflytninger med genhusningspligt, samt problemet med hvad de tomme kollegier skal bruges til.

Går ur-afstemningen imod at fortsætte, vil aktionen sikkert falde fra hinanden, idet det da vil være lykkedes for boligministeren at drive en kile ind i aktionen og den forestående sommerferie og udflytning vil da gøre resten.

Beboer- demokrati?

I ejendomme med over 12 lejemål kan lejerne oprette beboerrepræsentation. Beboerne har ret til at få sagen om ejendommen forelagt til bedømmelse og udtalelse. F.eks. med hensyn til at lave husorden, diskussion om moderniseringer og forbedringer m.v. og endelig har beboerne ret til at få forelagt driftsregnskabet for ejendommen. Men beboerne har ingen indflydelse på huslejens størrelse. De kan vende sig imod den, de kan klage til huslejenævnet, ankenævnet og indbringe sagen for boligretten - vel at mærke, hvis de er hurtige. Det er nemlig også indeholdt i loven, at man skal klage inden 3 uger, ellers har man accepteret lejestigningen. Hvis mindre end 1/4 af lejerne klager, skal de selv betale huslejenævnet 50 kr. for at få klagen behandlet. Og selv om de får medhold i klagen, bliver huslejen ikke sat ned for alle de øvrige, som ikke selv har klaget. I meget store boligkomplekser vil det være aldeles umuligt at nå og få samlet beboerne og klage samlet på så kort tid.

Den nye boliglov taler også om uopsigelighed og bytteret. Men disse begreber har intet reelt indhold. Der er kun tale om uopsigelighed på den måde, at ejeren er fuldt tilfreds med beboeren.

Hvis ejeren selv ønsker lejligheden, eller han ønsker at gøre den til en vicevært-lejlighed, eller lejereren har misligholdt sine forpligtigelser, eller ved nedrivning, eller hvis "vægtige grunde iøvrigt gør det særlig magtpåliggende for udlejereren at blive løst fra lejemålet" kan lejereren opsiges, som der står i loven.

Bytteretten er indeholdt i loven, således at beboere i ejendomme med over 12 lejligheder "frit" kan bytte lejligheden med andre lejere i andre ejendomme, hvis ejeren godkender det.

I praksis ved vi, at dette kommer til at betyde, at der i endnu højere grad vil blive handlet med lejligheder. Penge vil komme til at cirkulere "under bordet" til glæde for ejerne og de mest velbærgede. Boliganvisningerne, som i en vis udstrækning hindrede dette, er efter den nye boliglov nedlagt, dog således, at de enkelte kommunalbestyrelser kan beslutte, at de skal bibeholdes. Det bliver et af de krav der skal stilles til kommunalbestyrelserne.

Det eneste det såkaldte beboerdemokrati kan bruges til, er at lejerne kan mødes og diskutere problemerne. Hvis problemerne skal løses må man bryde "beboerdemokratiets" rammer.

Otto Mønstedts Kollegie, København

Læg datoen til...

At den nye boliglov åbner mulighed for fejlregning, ja endog for direkte svindel er en ting, som må stå lejeren helt klart! Udlejereren har iflg. loven pligt til skriftligt at oplyse om de udgifter, der ligger til grund for beregningen af den samlede leje, og for den enkelte lejers andel heraf. Finder lejereren, at regnskabet indeholder poster eller beregninger som virker urealistiske, skal han inden 3 uger efter modtagelsen af regnskabet, skriftlig sende udlejereren meddelelse om, at han ikke kan acceptere den beregnede stigning. Endvidere skal han indsende klagen til huslejenævnet i pågældende område.

Et konkret tilfælde fra Odense viser hvad en lejer kan risikere at blive præsenteret for. Udlejereren fremlagde et regnskab med samlede udgifter på ca. 12.000, heri var indregnet kapitalafkast-

ning, d.v.s. udlejerens for-tjeneste. Dertil kom 2.500 til vedligeholdelse. Ialt 14.500 til deling mellem ejendommens 8 lejligheder. Dette skulle give en leje på 1.812 kr. mod tidligere 1.128 kr. Men iflg. udlejerens beregning var den nye leje 2.940 kr. Det vil simpelthen sige, at der er foretaget en sammenlægning af den nye og den tidligere leje, hvor den tidligere leje vil tilgå udlejereren som ren profit.

Selvom den nye lov ikke lever mange rettigheder for lejereren er dette dog et af de tilfælde, hvor huslejenævnet ikke kan undgå at give lejereren medhold.

Eksemplet viser også, at enhver lejer bør kontrollere udlejerens beregninger meget nøje og ikke lade sig blufse af udtalelser om, at sagførere eller revisorer har godkendt det!

Det betyder det for lejerne:

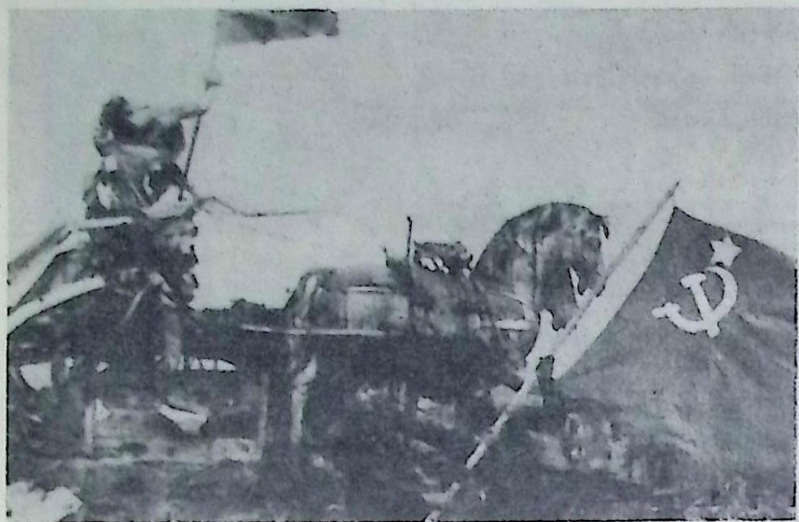
●Fortsatte huslejestigninger i lighed med boligforliget fra 1966, som betød årlige huslejestigninger gennem en 8 årig periode. De huslejestigninger som kommer, ligger på op til over 100%, med et gennemsnit på 40 - 50%

●Forliget betyder at der i endnu større grad åbnes for "handel under bordet" med lejligheder, som følge af den såkaldte bytteret. Reelt betyder den nemlig, at lejerne, i ejendomme med over 12 lejligheder, har fri bytteret. Dog således at den nye lejer skal godkendes af ejeren.

●Boligforliget er et skridt hen imod et frit boligmarked, således at lovgivningen åbner døren på vid gab for boligspekulanter og bolighejere, der frit kan udplyndre lejerne, med loven på deres side.

●Beboerdemokratiet, som er indeholdt i den nye lov, er intet andet, end et middel der skal få lejerne til at sluge angrebet på reallønnen og acceptere boligkapitalisternes angreb. Der er ikke tale om demokrati. Lejerne har ingen indflydelse på huslejens størrelse, moderniseringer og andre økonomiske forhold for deres leje.

Den Røde Hær hejser sejrspanen i Berlin maj 1945

DEN RØDE HÆR 30 ÅR EFTER

I disse uger og måneder fejres i Sovjet med megen pomp og pragt 30 års-dagen for den sovjetiske Røde Hærs sejr over Hitler-fascismen. I de sovjetiske massemedier - og i de Moskva-kommunistiske partier verden over - bruges kilometervis af spaltelængde på at beskrive Sovjets rolle og betydning for knusningen af nazismen.

Men Sovjetunionen af i dag er ikke det samme som Sovjet under den 2. verdenskrig. Den Røde Hær, der dengang under Stalins ledelse stod som folkets befrier for den tyske fascisme, er idag blevet et redskab for det nye borgerskab i Kreml. Den Røde Hær, der spillede så stor en rolle ved befrielsen af de østeuropæiske lande, er idag blevet et instrument til undertrykkelse og kontrol af de østeuropæiske folk. Vil de ikke danse efter sovjet-revisionisternes pibe, sætte tanks og besættelsestropper ind, som vi så det i Tjekkosllovakiet i 1968, for at "sikre den socialistiske lejr's enhed". Det er socialisme i ord, men imperialism i gerning, social-imperialisme.

Når Bresjnev & Co. derfor i denne tid hyklerisk priser sejren over Hitler-fascismen, gør de det i et forsøg på at udnytte det sovjetiske folks berettigede stolthed over den kolossale og helt modige indsats, det ydede i kampen mod de nazistiske angrebshære. De fortier og fornægter Stalins indsats som leder af det sovjetiske folks og Den Røde Hærs kamp, og lader i stedet glansen falde på Bresjnev og hans klike. Idag er Sovjet - under socialistiske fraser - en imperialistisk supermagt, som sammen med den anden supermagt USA, udgør de største undertrykkere og udbyttere af verdens folk.

Er det f.eks. et socialistisk land, der i den officielle målsætning (fra 1967) for sin flåde skriver: "Sovjet vil skabe en flåde ... som på forsvarlig vis kan sikre fædrelandets sikkerhed og va-

retage dets statsinteresser på havene og oceanerne. Flåden skal også være beregnet på offensive operationer på have og oceaner og være et middel til politisk og strategisk indflydelse". Hvor adskiller denne målsætning sig fra USA-imperialismens?

"Idag vajer den sovjetiske flådes flag over verdens syv have. USA vil før eller senere blive nødt til at erkende, at USA alene ikke længere er havets eneste herskerinde", udtalte den sovjetiske flådechef Gorshkov stolt på Den Sovjetiske Flådes dag den 30.7.1967. Men klarere kan den sovjetiske flåde imperialistiske karakter vel ikke beskrives. Et socialistisk lands militær er udelukkende defensivt og beregnet på landets forsvar. Hvis Sovjet kun havde fredelige og defensive hensigter med sin militærmagt, ville dets flåde naturligvis ikke have stationeret permanente og kampklare enheder på havene på den anden side af jordkloden.

Den militære indmarch i Tjekkosllovakiet i 1968, den direkte militære støtte til Indiens angrebskrig mod Pakistan i 1971, med oprettelsen af den indisk-sovjetiske lydstat Bangla Desh som resultat, Sovjets støtte til Indiens militære indlemmelse af staten Sikkim ved den indiske grænse sidste år - disse eksempler viser, hvordan det sovjetiske militærapparat idag er blevet et redskab for en aggressiv imperialistisk supermagt. Nok så mange fraser om fred og afspænding fra de nuværende Sovjetledere kan ikke skjule denne kendsgerning.

SKÆERPET KAMP MELLEM SUPERMAGTERNE

Det nyligt afholdte NATO-topmøde havde som vigtigste punkt på dagsordenen den svækkelse af NATO-alliancen, der har fundet sted i løbet af det sidste års tid.

Det klodsede indblandingsforsøg i Cypern's indre anliggender sidste sommer fra USA-imperialismens side førte til, at både Grækenland og Tyrkiet - begge hidtil trofaste USA- og NATO-allierede - i al fald for en tid er gledet ud af USA's faste greb. Grækenland har trukket sig ud af NATO's militære samarbejde, og USA's våbenleverancer til Tyrkiet er afbrudt.

Hertil kommer, at det fascistiske diktatur i Portugal er blevet styrtet, og landets fremtid indenfor NATO er uvis - USA er indstillet på i stedet at satse på det mere sikre Spanien, mens de fleste europæiske lande af taktiske grunde foretrækker at holde det fascistiske Franco-regime udenfor den "demokratiske" NATO-familie. I al fald officielt og indtil videre.

Men reelt er Spanien allerede gennem flere amerikanske militærbaser i landet inddraget i det vestlige militærsamarbejde, og i den kommende tid vil denne udvikling blive forstærket. Den anden imperialistiske supermagt, Sovjet, har nemlig ikke været sen til at udnytte den svækkelse af USA's positioner i Middelhavsområdet, der har fun-

det sted. Den sovjetiske Middelhavsflåde er i de seneste år vokset med en rivende hast, og i dag er dens slagkraft fuldt på højde med USA's 6. Flåde, der er permanent stationeret i Middelhavet.

Med genåbningen af Suezkanalen har det mellemøstlige område fået en endnu større militærstrategisk betydning for begge de to supermagter. Suezkanalen bliver centrum for skibsfarten mellem de tre kontinenter, Europa, Afrika og Asien, og i dette område findes udskibningshavne for 70% af den tredje verdens vigtigste råvare, olien. Samtidig er kanalen af afgørende betydning for social-imperialismen, idet den vil blive forbindelsesleddet mellem dens flåde i h.h.v. Sortehavet, Middelhavet og Det indiske Ocean.

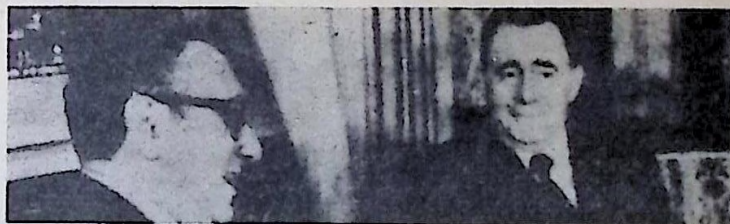
Det er derfor af afgørende betydning for supermagterne at kontrollere dette område - hver især naturligvis helst på den andens bekostning. Om kort tid indledes de såkaldte fredsforhandlinger om Mellemøsten-spørgsmålet i Geneve, arrangeret og kontrolleret af de to supermagter. Formålet er, for at citere en officiel sovjetisk kilde, "at

erstatte faren for militære konfrontationer med en varig fredsordning." Hvilket betyder, at supermagterne hen over hovedet på det palæstinensiske og det arabiske folk slutter en aftale om opdeling af området i indflydelsessfærer, med opretholdelsen af tilstanden med "hverken krig eller fred," og med en supermagtsgaranti for Israel's sikkerhed og fortsatte eksistens. Palæstinenserens nationale rettigheder sælges af social-imperialisterne til fordel for fortsat magt og indflydelse i området.

De to supermagters rivalisering om overherredømmet koncentrerer sig i stigende grad om Middelhavsområdet og hele det mellemøstlige område, og vi ser, hvorledes USA og Sovjet som glubske hunde vogter over hinanden og forsøger at udnytte enhver svækkelse hos modparten til at styrke egne positioner. Social-imperialismen er i øjeblikket på fremmarch, men det er givet, at USA-imperialisterne ikke affinder sig med denne udvikling. Vi vil i den kommende tid se endnu skarpere modsætninger mellem de to supermagter i dette område.

"Afspænding og nedrustning":

REGULERING AF FORSAT KAPRUSTNING

Champagneglassene klirrer, der skåles i højtidelige vendinger for "den fortsatte afspænding og sikkerhed", når USA's og Sovjets topledere træder frem for verdenspressen under deres evindelige forhandlinger og sammenkomster rundt omkring i verdens hovedstæder. Ingen statsmænd i verden i dag taler så meget om nedrustning og verdensfred som de to supermagters ledere. Men sandheden er, at mens de taler om fred, opruster de samtidig i et omfang, der savner sidestykke i historien.

USA og Sovjet står i dag for 70% af verdens samlede militære ressourcer. Ikke mindst på kernevåbenenes område er de to supermagters herredømme næsten totalt. De øvrige kernevåbenlande samlede ressourcer udgør kun ca. 5% af supermagternes. De såkaldte SALT-forhandlinger mellem supermagterne drejer sig officielt om begrænsning af kernevåbenrustningen. De hidtidige resultater af disse forhandlin-

ger er af Bresjnev blevet betegnet som "epokegørende". Hvad er så kendsgerningerne om disse forhandlinger? Aftalerne forhindrer ikke kvalitative forbedringer af de strategiske kernevåben (så som øget rækkevidde, slagkraft og præcision) eller udbygning af nye forsvars- og angrebssystemer. I stedet er der fastsat et loft, hvad angår antallet af denne slags våben, bl.a. det såkaldte ABM-system og de interkontinentale kernevåbenraketter. Aftalerne betyder f.eks., at Sovjet frem til 1977 kan forøge sit arsenal af disse raketter fra 1500 til 2400. Der er altså på ingen måde tale om nogen nedrustning, men blot om en regulering af supermagternes indbyrdes af den fortsatte kaprustning. Foruden SALT-forhandlingerne foregår i øjeblikket to andre "fredskonferencer", dels nedrustningsforhandlingerne i Wien (om gensidige øst-vest nedskæringer af tropper i Europa), dels den "Europæiske Sikkerheds- og

Samarbejdskonference" i Helsingfors. Initiativet til begge konferencer er udgået fra Sovjet-lederne. Under Wien-forhandlingerne har Warszawapagt-landene fremsat forslag om militær udtugning i Europa, dvs. at USA og Sovjet trækker et ligeligt antal tropper tilbage fra henholdsvis vest- og østeuropa. Dette vil betyde, at Sovjet i virkeligheden får overvægten i Europa, hvad angår landtropper, idet disse jo blot vil blive trukket tilbage til den europæiske del af Sovjet, mens de amerikanske tropper må trækkes helt tilbage til USA. Det er grunden til, at USA-imperialisterne, senest under det nylige NATO-topmøde, har understreget, at USA ikke har planer om at trække nogle af sine ca. 300.000 soldater hjem fra Vesteuropa. Nedrustningsforhandlingerne i Wien er midlertidigt afbrudt, bl.a. p.g.a. denne uenighed mellem supermagterne, og det viser den store strategiske betydning, USA og Sovjet

fortsættes næste side....

.... fortsat fra forrige side
tillægger det europæiske kontinent. At Europa er blevet brandpunktet for supermagternes rivalisering, er deres oprustning i og omkring Europa da også et klart bevis for

De sovjetiske ledere frygter mere end noget andet et uroligt 'bagland', og Bresjnev & Co.'s recept lyder derfor: Åbning for investeringer i stor målestok med vestlig, udenlandsk kapital i den civile del af den sovjetiske økonomi, således at den nationale sovjetiske kapital kan investeres i de brancher, der er forbundet med udviklingen af krigsmagten og våbenproduktionen.

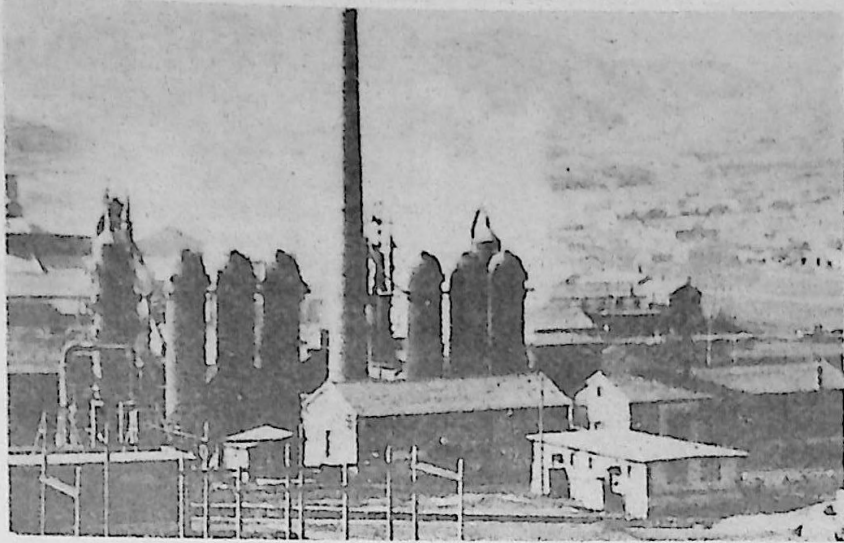
Men dette kræver altså et øget økonomisk/teknisk samarbejde med de vestlige kapitalistiske lande, og det er netop dette, der er hovedformålet med Helsingforsforhandlingerne. Samtidig er det klart, at de vestlige monopoler interesserer sig for profitable investeringer i Sovjet er stor i disse år med overproduktionskrise og afsætningsvanskeligheder i den vestlige kapitalistiske verden.

Trods alle fraser om "øget sikkerhed og samarbejde mellem de europæiske folk", som social-imperialisternes propagandaapparat udbasunerer, er det reelle indhold af disse forhandlinger forstærket oprustning og krigsforberedelser.

De europæiske folk vil ikke hoppe på USA- og social-imperialisternes fraser om fred og afspænding i Europa. Også "Sikkerheds- og Samarbejdskonferencen" er socialimperialistisk inspireret. Hovedformålet med konferencen er at øge det økonomiske og tekniske samarbejde og samkvem mellem øst- og vesteuropa. For Sovjets vedkommende er baggrunden den, at de enorme stigninger i militærbudgetet i den sidste halv snes år i voksende omfang er blevet en byrde for den sovjetiske økonomi. Den tiltagende militarisering af økonomien har givet sig udslag i en faldende stigningstakt for produktionen af forbrugsvarer. Dette har igen ført til stagnerende levevilkår og stigende utilfredshed blandt den arbejdende befolkning (slow-down-aktioner, demonstrationer og strejker bliver mere og mere udbredt, hvilket den sovjetiske presse da også er tvunget til at indrømme).

NATO- og Warszawapagten er begge aggressive militæralliancer i hver sin supermagts tjeneste, og de er begge i lige høj grad vendt imod Europas folk.

Historien viser, at imperialisternes fredsaftaler blot er forberedelsen til nye krige. Da de vestlige imperialister sluttede fredsaftaler med Hitler, proklameredes "FRED I VOR TID". Året efter kastedes de europæiske folk ud i en ny verdenskrig. Og i dag taler kendsgerningerne deres alt for tydelige sprog, og de fortæller, at bag alle fredsmøderne og de stolte fraser skjuler sig supermagternes forøgede oprustning og planlægning af en tredje verdenskrig med Europa som centrum.

Kinas kamp mod forurening og spild

I den kapitalistiske del af verden stiger forureningen stærkt år for år. Her er hensynet til kapitalisternes profitter større end hensynet til naturen og menneskenes sundhed. Ligeledes går store dele af de råstoffer der bruges i produktionen til spilde. Det er milliard værdier der spildes på den måde hvert år.

I det socialistiske Kina finder der også spild og forurening sted, men her løses problemet til gavn for hele samfundet.

AT GØRE "SPILD" TIL NOGET VÆRDIFULDT.

Ved at studere og anvende Mao's filosofiske lære på en levende måde og ved at bryde med metafysikken har Kina's arbejdere og alle andre ansatte på den industrielle front sat alt ind på at udvikle en produktion uden spild. Hermed har de åbnet muligheder for ikke blot at undgå forurening, men også for en udvikling af industrien med større, hurtigere, bedre og mere økonomiske resultater.

Ved en omfattende anvendelse af landbrugsprodukter og biprodukter i de mange mindre kemiske fabrikker, har man været i stand til at bruge bomuldsfrøhylstre, majsokolber, sukkerrørsrester og amerikansk olie til fremstilling af alkohol, druesukker, antibiotika og andre kemiske produkter. Derved har man ikke alene sparet en masse penge, men skabt store værdier der ellers gik til spilde.

DET SKADELIGE GØRES NYTTIGT.

Forureningen af omgivelserne er ikke blot skadelig for menneskene men også ødelæggende for afgrøder, dyrelivet i vandet og på landjorden, hele naturens balance ødelægges.

I den kinesiske industri er man i fuld gang med at kontrollere forureningen og bringe affaldsstofferne tilbage til kredsløbet igen.

Ved at foretage en alsidig og dialektisk analyse af de forskellige affaldsvædske har arbejderne på en mindre fabrik, gennem udvinding af stoffer fra spildvandet skabt værdier til staten for over 1,7 mill. yuan. Den kobberoxid som fås fra spildevand kan dække behovet for farvestoffer i et amts emaljeindustri.

De store daglige mængder røg og spildevand der blev udsendt fra en fabrik ødelagde hvert år store områder landbrugsjord og bevirkede et indtægtstab i landbruget på 50.000 yuan årligt. Ved at opsamle både den forurenede luft og spildevandet opnåede arbejderne en masse råstoffer, der forøgede fabrikkens årlige indtægt med 3 mill. yuan. Desuden fik man fjernet den store ødelæggende faktor, der skadede både jorden og folkets helbred.

AT FÅ EN ENKELT TING TIL AT TJENE MANGE FORMÅL

Gennem deres praksis i produktionen er arbejderne forstærket for nødvendigheden af fuldstændig udnyttelse af råstoffernes muligheder vokset skridt for skridt, og på mange områder har de fået en enkelt ting til at tjene mange formål.

DET GAMLE BLIVER NYT IGEN.

En meget vigtig side ved produktionen uden affald er omformningen af gammelt til nyt, for også der igennem at udnytte de materielle værdier til det yderste.

Samtidig med den hurtige vækst i industrien og landbruget bliver der brug for store mængder af nye maskiner, udstyr, redskaber, pakkekasser osv. Alle ting bliver gradvis ældre eller nedbrudt under brugen. Dette er den naturlige lov for tingenes udvikling. Efter en omfattende analyse af det nedslidte udstyr er arbejderne blevet klare over, at det at en ting er i stykker er dårligt i en henseende, men det betyder ikke at alting ved den er dårligt. Efter reparation eller genopretning kan gammelt eller beskadiget udstyr ændres meget og blive særdeles brugbart.

Kina er et stort land med store naturrigdomme. Inden for dets grænser er der enorme mængder af mineraler, af land og skovbrugsmuligheder og af fisk og dyreliv.

Disse rigdomme venter kun på at blive yderligere udnyttet, og en mangesidet udnyttelse i produktionen uden spild vil føre til endnu større resultater på Kinas industrielle front.

Falske tårer efter Cambodias befrielse

Siden befrielsen af Phnom Penh, der markerede Cambodias fuldstændige befrielse, er der sket store ændringer i landet.

Den mest drastiske ændring af forholdene var den næsten fuldstændige tømning af Phnom Penh, da omkring et par millioner mennesker blev flyttet ud på landet. Dette har der været skrevet meget om i de borgerlige aviser, noget af det sandt, men meget af det bevidste og ubevidste løgne.

Det kan være svært at forstå baggrunden for evakueringen, hvis man ikke husker på hvilken rolle de store byer har spillet i Cambodia, og hvilke mennesker der bor i dem.

For det første var 2/3 af Phnom Penhs 2 mill. indbyggere flygtninge, der var flygtet for de amerikanske bombardementer og for at undgå kampzonerne. Disse mennesker skulle naturligvis hurtigst muligt sendes til deres hjemstavn.

For det andet var de store cambodianske byer økonomisk set kunstige. Der produceres ikke noget af værdi og befolkningen ville ikke kunne beskæftiges produktivt, men ville blive en byrde for resten af landet.

For det tredje var byerne tilholdssted for reaktionære elementer, der ville betyde en fortsat fare. Ligesom byerne var tilholdssted for alle de usunde sociale elementer, der voksede frem p.g.a. krigen: luderne, narkomanerne, spekulanterne osv.

For det fjerde - og det er nok så vigtigt - ville fødevarerforsyningen blive meget alvorlig i Phnom Penh. Det seneste år levede byen af amerikanske forsyninger. Da de nu er ophørt, måtte befolkningen ud på landet for at tage del i landbrugsproduktionen og den nye industri, der er startet der.

Hvis ikke dette skete, ville det betyde, at befolkningen på landet, der har båret alle befrielseskampens byrder, nu skulle brødføde en uproduktiv bybefolkning.

Sagen har været pisket op sammen med en lang række falske rapporter om, hvad der ellers skete. En lang række af disse påstande - bl.a. om omfattende massakrer - kan føres direkte tilbage til det amerikanske efterretningsvæsen. Andre påstande stammer fra løse rygter, der fanges med kyshånd af reaktionære journalister rundt om i verden. Alt dette har været brugt i en bevidst kampagne for at sværte den cambodianske befrielseskamp til. Det er jo ikke uden grund at aviserne har brugt så meget plads for at skrive om de par hundrede udlændinge, der opholdt sig i den franske ambassade. Forargelsen har også været stor over at den cambodianske befrielsesfront ikke "respekterede" Røde Kors' "neutrale zone" på et hotel i Phnom Penh. I denne neutrale zone skjulte nogle af de største krigsforbrydere sig. Forargelsen var ikke så stor og der var ikke nogen "neutral zone" da mellem 200.000 og 400.000 mennesker blev dræbt i løbet af fire måneders massive bombardementer med B-52 bombemaskiner. Det vi er vidne til i Cambodia i dag er indledningen til en omfattende revolution. Og ingen revolution kan gennemføres uden ofre. "Ofrene" for den cambodianske revolution er de tidligere udbyttere samt deres lakajer, og det er grunden til at der grædes så mange tårer i den kapitalistiske verden over Cambodias skæbne. Tårerne flød ikke så rigeligt, da folket blev myrdet af USA-imperialismen.

I forbindelse med befrielsen af Cambodia viste mange af de borgerlige dagblade dette billede. De påstod, at det skulle være en befrielsessoldat, der truede befolkningen i forbindelse med evakueringen. Det har vist sig at være CIA-propaganda. Den ansete franske avis Le Monde har afsløret, at denne soldat tilhører Moatio-bevægelsen. Dannet af CIA optrådte de i nogle timer som "befrielsessoldater" og spredte panik i Phnom Penh. De troede, at de skulle fremstå som troværdige med dette billede, men deres vane tro formidlede de bare gammel CIA-propaganda.

Portugals folk i kamp mod fascismen

Vi bringer her et interview med Susanne Oliviera, som lige er kommet hjem fra Portugal, efter ni måneder i landet. Susanne har boet i Coimbra og Setubal, den sidste er en by med en stor industriel udvikling, byen er også kendt fra mange demonstrationer, bl.a. hørte vi fornylig om, hvordan venstregrupper forsøgte at afbryde et møde afholdt af PPD (Det Folkedemokratiske Parti, et meget højredrejet socialdemokratisk parti med flere gamle fascistiske medlemmer) og hvor politiet i denne forbindelse dræbte en arbejder og sårede 19 andre.

bra, at arbejderklassen organiserede sig spontant imod denne demonstration. Der var tre busser, som skulle køre folk til Lissabon for at deltage i demonstrationen der, men arbejderne forhindrede dem i at køre, og alle biler blev standset og undersøgt for våben.

Jeg har egentlig ikke indtryk af at befolkningen er imod dette, da portugiserne jo er gået ind for at MFA vedbliver at eksistere 5 år endnu og i disse år også sidder inde med den reelle magt i samfundet, for at forhindre fascisternes tilbagevenden.

Indtil nu er levevilkårene ikke blevet synderligt forbedret, lønnen er ganske vist hævet, men priserne stiger hver eneste dag (Portugal er det land i Europa med højest inflation). Dele af arbejderklassen bor stadig i barakbyer, samtidig med at der står mange helt nye lejligheder ledige. Men folk har ikke råd til at bo i dem, da de næsten koster en månedsløn for en almindelig arbejder. Derfor har disse folk organiseret sig og lavet aktioner under ledelse af marxister-leninisterne. De har også besat de tomme lejligheder, altså flyttet ind i dem. Men PCP har vendt sig mod dette folkelige krav om bedre boliger, her og nu, de taler hele tiden om at befolkningen må vente, og de slutter op om militærets aktioner for at smide arbejderne tilbage

Susanne Oliviera

til barakkerne igen.

Jeg kan bl.a. nævne at PCP stemte for strejkeforbudet, som blev indført sidste år af den provisoriske regering. Men det ser man da også tydeligt i praksis, hvor de går imod enhver strejke. F.eks. var der fornylig strejke i en lille by i Nordportugal, det var nogle fiskere som strejkede for højere løn og for 6-dages arbejdsuge plus længere ferie, samtidig ville de have deres fascistiske arbejdsgivere afsat. PCP som var i byen i forbindelse med valgkampen, havde haft et møde med de strejkende og forsøgte at overtale fiskerne til at genoptage arbejdet, idet de sagde, det ville skabe kaos i økonomien hvis de fortsatte strejken. Men fiskerne stod fast på deres krav og smed PCP'erne ud. Det resulterede i at PCP afholdt et offentligt møde i byen og på bedste fascistiske maner forsøgte at ophidse befolkningen mod de strejkende, hvad der dog ikke lykkedes, da alle i byen kendte fiskernes dårlige kår. Men dette er bare et eksempel ud af mange.

Klassekampen skærpes - demokratiet indskrænkes

I begyndelsen af maj måned foretog den portugisiske regering en række nationaliseringer af vigtige grene af den portugisiske industri, og senere er flere fulgt efter. Idag er ca. 60% af landets industri nationaliseret, omfattende bl.a. bankerne, forsikringsselskaberne, stål- og olieindustrien, rederier m.m. De udenlandske investeringer (herunder især USA's) er man gået i en stor bue uden om, med PCP's (Det portugisiske kommunistparti) samtykke. Men hvad betyder nu disse statsovertagelser for den portugisiske arbejderklasse.

Det portugisiske statsapparat er ikke blevet rensat for de fascistiske elementer fra det gamle styre. Både administrationen og hæren er fortsat gennemsyret af fascistiske og reaktionære borgerlige elementer, og statsovertagelsen af fabrikkerne har betydet, at statsfunktionærer

har overtaget de gamle direktørers plads.

At udbytningen og undertrykkelsen af arbejderne er uforandret kommer klart til udtryk i den bølge af vilde strejker, som til stadighed skyller hen over landet, og som indtil nu, iflg. officielle beregninger, har betydet et produktionstab på 10%. Men også arbejd-langsomt-aktioner, fabriksbesættelser og beslaglæggelser af godsejernes jord hører til de kampformer, den arbejdende befolkning har taget i anvendelse for at forsvare sig mod de forværrede levevilkår: inflationen er i øjeblikket på 12-15%, og arbejdsløsheden er støt stigende.

PCP (Portugal's Kommunistiske Parti) og MFA (De Væbnede Styrkers Bevægelse) har vendt sig kraftigt imod arbejderens selvstændige kamp og aktioner, og de/hetzer mod de revolutionære organisatio-

ner, som de beskylder for at "fremprovokere social uro." Hetzen mod den revolutionære bevægelse i landet er nu slået over i regulær forfølgelse med forbudet mod MRPP og fængslingen af ca. 500 medlemmer

Fortsat fra s.1

til England, der fremviser en af de mest kriseramte økonomier i Europa. EF-politikkerne forventer at England vil være berettiget til en sådan tilbagebetaling i 1977. Markedsminister Ivar Nørgård har indrømmet at dette vil koste de danske skatteydere et ekstrakontingent til EF på 37 millioner årligt i mindst 3 år. Det er jo nok ikke for højt sat af markedsminister og -tilhænger Nørgård! Hertil kommer at Italien sikkert også vil komme i betragtning til en sådan tilbagebetaling hvad markedsministeren skønner vil koste os en kontingentforhøjelse på ca 60 millioner årligt.

Det andet punkt hvor England fik indrømmelser var på visse landbrugsvarers område. Forliget indebærer betydelige prisforhøjelser på korn, der selvfølgelig vil smitte af på de fleste andre landbrugsvarer, som mælke- og kødprodukter. Endvidere sikrede England sig bedre betingelser for sin oksekødseksport, især på Danmarks bekostning. Dagbladet Børsen anslår løseligt at det vil give Danmark et tab på ca. 70 millioner. (d. 1.4.-75)

Hertil kommer at EF-landenes skatteydere allerede har ydet et tilskud på to gange 530 millioner til de engelske sukkerfabrikanter og 190 millioner for at holde de engelske smørpriser nede på under det halve af hvad vi betaler i Danmark.

Endelig kommer så de danske bidrag til EF's regionalfond (en slags europæisk ęnsudvikling) på 100 millioner. En stor del af regionalfondens tilfalder England.

Men hvorfor har så henholdsvis Hartling og Anker Jørgensen-regeringen godtaget EF's forlig med England? Fordi de ikke selv skal betale det, men sender regningen videre til den arbejdende befolkning, og fordi de ikke ville lægge det mindste strå i vejen for

af denne organisation. Den portugisiske hær, MFA, er tæt knyttet til det borgerlige statsapparat, og hæren har gennem sine forholdsregler vist, at den varetager det portugisiske borgerskabs interesser. PCP lægger sig så tæt op ad MFA som muligt, og derved viser også PCP sig som borgerskabets støtte. PCP står for samarbejdet mellem arbejdere, bønder, små- og mellemstore kapitalister og regeringen ("revolutionæralliancen") - alt sammen "i nationens og revolutionens interesse," som det hedder i den officielle propaganda.

De arbejdere og bønder, der ikke kan indse, at de har fælles interesser med deres arbejdsgivere og med hærens officerer i regeringen, og som selvstændigt kæmper for deres økonomiske og politiske interesser, stemples som "uro-

Wilsons forsøg på at få englænderne til at stemme ja til EF. Som Ivar Nørgård svarede på spørgsmålet om hvad der var den overordnede kortsigtede målsætning for Danmarks EF-politik:

"Det er at sikre at Storbritannien vedbliver at være medlem. Det vil vi gøre hvad vi kan for. Vi er derfor at finde blandt de ivrigste støtter til de britiske ønsker også selv om det i det korte løb ikke er til fordel for snævre danske interesser" (EF-kommisionens blad "Europa" april -75)

Med de "snævre danske interesser" mener Nørgård de danske arbejderes krav om rimelige skatter og fødevarepriser!

Et engelsk nej, eller blot en voksende modstand ville få uhyggelige konsekvenser for de danske EF-pampere, og det er derfor de med liv og sjæl har hjulpet Wilson med hans bluffnummer af en folkeafstemning.

Genforhandlingerne af Englands EF-medlemskab er et skoleeksempel på hvad der er det sande indhold i "fællesskabets ånd": De europæiske kapitalisters forsøg på at vælte krisens byrder over på arbejderne. For kommer indrømmelserne til England de engelske arbejdere til gode? Nej, det er de engelske storgodsejere, slagterierejere og sukkerfabrikanter vi betaler til. Vi kan desværre ikke genkende til Wilsons "indrømmelser" til de engelske arbejdere: Løntilbageholdenhed, trusler om regeringsindgreb i overenskomsterne, politindgreb i arbejdskampen osv. Og oven i dette prisstigninger, en inflation på 30 procent, over en million arbejdsløse.

Men de engelske arbejdere har givet Wilson det samme svar, som vi giver i Danmark: bekæmpet EF gennem protester, demonstrationer, forsvaret levevilkårene ved strejker og fabriksbesættelser.

stiftere" og "kontrarevolutionære."

Sådan er den "fredelige, parlamentariske overgang til socialismen" i praksis: Regeringssamarbejde mellem socialdemokrater og revisionister om at administrere et statskapitalistisk samfund.

I kampen mod den portugisiske fascisme har De væbnede Styrkers Bevægelse spillet en progressiv rolle, men eftersom dens ledende medlemmer alle i bund og grund er borgerlige og ikke ønsker at ændre grundlæggende ved det kapitalistiske system i Portugal, er MFA, lige så lidt som dens allierede, både socialister og "kommunister," heller ikke nogen garant for de demokratiske rettigheder. Det må bl.a. i hundredevis af arresterede revolutionære portugisere i dag mærke på deres krop.

KUNST & KULTUR

Arbejderbladet starter i dette nummer på at tage kunstneriske og kulturelle emner op til undersøgelse. Som bekendt foregår der også klassekamp inden for kunsten og kulturens område, og vores linie i disse spørgsmål er:

1. At afsløre den borgerlige massekultur (den borgerlige finkultur behøver vi næppe at beskæftige os med, den skal have lov at dø i fred).
2. At vise, hvad der peger fremad og hvad der er bagstræb indenfor den småborgerlige kunst og kultur.
3. Og endelig - og det er vores egentlige formål - at bidrage til at fremme udviklingen af arbejderklassens egen kultur.

viklingen af arbejderklassens egen kultur.

Vi skal ikke her komme ind på nogle almene betragtninger om kunst og kultur - men vi vil i stedet opfordre vores læsere til at bidrage til denne side i.A.B.

Altså, hvis du har været i biografen eller set TV eller har læst en bog eller noget helt fjerde - som siger noget om klassekampen - så skriv til AB om sagen. Vi håber på denne måde dels at kunne give et billed af kampen på kulturfronten - dels at få en debat igang om hvad for kunst og kultur arbejderklassen har brug for i kampen for socialismen.

Kultur-redaktionen.

NYUDGIVELSER FRA ARBEJDERFORLAGET

Ikke en dag af fred under imperialismen ..... 5,00 kr.
Vejen til socialismen 6,00 kr.
Kinas udenrigspolitik - et værn for freden .. 5,00 kr.
Arbejdsløs - hvorfor? 4,00 kr.

Bestilles hos ARBEJDERFORLAGET, Nørregade 65, 5000 Odense, eller i RØDE STJERNE-butikkerne.

KINA I DAG

GRATIS ABONNEMENT

Udg. af den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup

Lenin som tv-skurk

TV beskæftiger sig for tiden en del med socialismens gennembrud. Den engelske serie "Højt at flyve", handler normalt om konger og kejserer, og deres private lidelser ved at skulle føre krig, lave massakrer og andre væmmelige ting. For nylig brugte man en hel udsendelse på at berette om Lenin.

Bortset fra at skildre ham som en herskesyg galning, begik man en del grov historiefusk. Som eksempel kan nævnes den historiske kongres i London i 1903, hvor de forskellige små russiske grupper prøvede at samle sig i et parti. Resultatet blev, at flertallet sluttede op om Lenin og antog de russiske ord for flertal, bolschevikker.

Fjernsynets opfattelse af Kongressen var en ganske anden, her så man Lenin som den snu kupmager, som med store ord og snedige manøvrer forledte alle de ærlige, men naive russere.

Også i den finske "dokumentarserie" om den russiske revolution støder man på mange mærkelige ting. Dels er den forvirrede sammenblanding af gamle autentiske film og klip fra spillefilm mildt sagt misvisende. Dels er de historiske kendsgerninger vanskelige at finde i helheden.

Man får således nærmest det indtryk, at havde Trotski ikke haft Lenin til at gå i vejen, men i stedet en hurtigere hest, kunne han have gennemført revolutionen ganske alene, og på den halve tid.

For dem som har lyst til at vide, hvad der virkelig skete, kan det anbefales at læse, hvad bolschevikkerne selv skrev, om bl.a. Londonkongressen.

ARBEJDERFORLAGET har udgivet de 4 første kapitler af "Bolschevikernes historie," 1 3 bind a 5 kr. Bestil dem fra forlaget eller køb dem i Røde Stjerne.

Kina-udstilling

Besøg udstillingen "Kina, riget i midten", der fortæller om Kina før og efter revolutionen op til idag. En del af udstillingen beretter om hvordan livet udspandt sig i Kina, da kejseren og kapitalisterne havde magten. Resten viser hvordan socialismen fungerer i praksis. Hele udstillingen er gjort vældig levende og spændende ved hjælp af billeder, lysbilleder film og

bl.a. beboelseshuse og skolestuer som er stillet op. Endvidere kan der købes ting og sager fra Kina.

Alle som vil vide mere om dette bør tage skinnebussen fra Jægersborg Station til Nationalmuseet i Brede. Åben alle ugens dage fra 10-17, samt tirsdag og torsdag fra 19-22. Fra Maj til oktober måned.

God fornøjelse!

Internationale

De undertrykte sejrssang født under nedslagningen af Pariserkommunens helte. Midt i nederlaget taler den om den endelige sejr. Den svarer bourgeoisiets hånlatter med proletarernes had den gengælder fascismens terror med lovning på udslettelse af krybet den viser en vej frem hvor mørket synes endeløst den viser ukuelig vilje og giver mod hvor modet har svigtet. Den er proletarens kampråb mod terror og nød den er hans viden om hans sags sejr. Den synges af farverige

folkemasser 1. maj i det fri Kina. Den synges lavt men dog hørligt til illegale møder i Spanien og Chile. Den er forrådt af nye undertrykkere i Sovjet mens den synges med nyt mod i Vietnam og Cambodia. Den synges til demonstrationer i imperialismens egne lande den hviskes i fængslerne og koncentrationslejrene dens ord råbes højt af den dødsdømte sekundet før skuddet den synges på mange sprog på mange måder i sejr og nederlag i fangenskab eller frihed men ordene er altid de samme og den synges altid trodsigt.

"De Røde Rakter" optræder

KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUNDS AGITPROP-GRUPPER:

"Røde Rakter"

"Proletar Patruljen"

"Borgerskabets skræk"

Som led i den politiske kamp for et andet samfund er det nødvendigt også at udvikle en arbejderkultur til at sætte i stedet for borgerskabets pessimistiske og fordummede kultur. Derfor har forskellige afdelinger i KAM+1 startet agit-prop grupper der gennem sang og musik skal bidrage til agitation og propaganda for socialismen, i arbejderklassen: "Borgerskabets skræk" (Århus) "Proletar-patruljen" (Odense) og "De røde rakter" (København).

Gruppernes sange handler om arbejderklassens vilkår under kapitalismen, om den 3. verdens kamp for uafhængighed og om de socialistiske lande Kina og Albanien. Desuden spiller de de gamle revolutionære kampsange. Agit-prop-grupperne optræder ved KAM-1's offentlige møder og kulturaftener og dels ved demonstrationer og solidaritetsfester. (F.eks. Uniprint og Vietnam). Henvendelse angående optræden rettes til Røde Stjerne Boghandlen i Århus, Odense og København.

GREBET STRAMMES

En dag da jeg var femten år i tredivernes depression kom far hjem og sa' "Det skete idag hvem skal forsørge os nu"

Jo, han blev sparket ud den dag, ham og mange fler' det var lavkonjunktur - nu stod nøden på lur han fik aldrig arbejde mer'

Far og mor de skændtes tit, han drak for at skylle det bort han blev træt og bleg da han rejste sin vej knugede' han mig så hårdt

Grebet strammes om krop og sjæl hvem skal det gavne? Kapitalens ve og vel De sparker os fra jobbet - presser lønnen skridt for skridt kun for at redde deres rådne profit

I tressernes gyldne velfærdsår så alt forandret ud ved bånd og maskiner der rasler og hviner - jobs i overflod

Tohundrede mand holdt fabrikken igang, de stod i gas og i damp og fra arbejderhånd overalt i vort land voksede rigdom frem

Jo gu' var der penge som aldrig før, men prisen den var høj de velfærdsår har sat deres spor i et liv med stress og støj

Grebet strammes om krop og sjæl hvem skal det gavne? - Kapitalens ve og vel De sparker os fra jobbet - presser lønnen skridt for skridt kun for at redde deres rådne profit

I velfærd eller depression bliver byrderne lagt på os deres valgfælkskøjt om en velfærdsstat var løgn fra hver LO-boss

Så tag og lyt nu kammerat, til det jeg her har sagt tredivernes krise den får en reprise det er følgen af borgerskabets magt

Men kammerat, der er et svar: ret din ryg og slås når vi går i spidsen, går de andre med for fremtiden tilhør' os

Grebet strammes men vi slår igen, og så skal vi se hvem er fjende, hvem er ven når råddem jagt på rigdom kun gir' os nød og skidt så kan vi kun svare? knus Kong Profit!

Benzinforhandlernes kamp mod Shell

Benzinforhandlerne over det meste af landet indledte d. 29. maj en aktion mod Shell. De vendte sig mod selskabets forsøg på at nedsætte prisen på "selvbetjeningsbenzin" med 2 øre, som skulle betales af forhandlerne. Både Shell forhandlere og forhandlere for andre selskaber blokerede for Shell's biler, således at de ikke kunne køre ud med deres benzin fra de forskellige raffinaderier. Aktionen var startet udenom deres organisation, som resultatløst havde forhandlet med Shell. Aktionen startede mere eller mindre spontant, men medførte en effektiv blokade mod Shell bilerne, og medførte også, at Shell i første omgang er blevet tvunget til at forhandle med forhandlerne, på deres betingelser.

Vi kan kun støtte forhandlerne aktion, fordi den klart vender sig mod de multinationale selskabers gangstermetoder. Shell bestemmer således, på linie med alle andre store benzinselskaber suverænt både indkøbs- og udsalgspris for forhandlerne, således at de direkte kan bestemme forhandlerens fortjeneste. Siden oliekrisen er Dansk Shell's profit-ter steget med 147%.

Fra de aktionerende forhandleres side kom det frem at for en gennemsnitsforhandler betød Shell's angreb en nedgang i årsindtjeningen på 14.000 kr., og det betød en besparelse for gennemsnitsbilisten på omkring 50 kr. årligt. Forhandlerne har anklaget Shell for at ville kvæle de små-forhandlere

Benzinforhandlernes kamp er progressiv, fordi den retter sig imod Shell-monopolets gangstermetoder, men de kan ikke føre kampen konsekvent igennem.

for at satse udelukkende på de store, hvor Shell ejer tankene og således fuldstændig kan bestemme over de-tailedet. Forhandlerne har klart set, at Shell's prispolitik er et angreb på deres eksistens.

Aktionen fra forhandlerne viser, at de små selverhvervende kan optræde progressivt og føre en kamp som også er en kamp i arbejderklassens interesse. For Shell's priskrig er også et angreb på arbejderklassen. Så snart prisnedsættelsen har gjort sin virkning og ruineret små-forhandlere, ved vi jo af erfaring fra alle tidligere priskrige, at prisen igen vil ryge i vejret.

Men vi ved også, at de selv-samme småforhandlere forsøgte at bryde den strejke, som tankbilchaufførerne førte for et par år siden. Da tankbilchaufførerne strejkede og havde strejkevagter

ved de forskellige raffinaderier landet over for at sikre at intet benzin og olie blev kørt, forsøgte de samme forhandlere at bryde denne strejke ved selv at hente olie og benzin.

Benzinforhandlerne tilhører klasse-mæssigt småborger-skabet. De er både besiddende og arbejdende. Deraf følger også, at de er vaklende, som de to situationer viser. De kan føre en progressiv kamp, og de kan føre en reaktionær kamp. Hvilken side de vælger i klassekampen er afhængig af, hvad der bedst tjener deres interesser. Deres kamp mod Shell er en progressiv kamp, men de kan ikke føre den konsekvent igennem. Hvis Shell, eller et andet benzinselskab rækker dem en lillefinger, er de i stand til at modtage denne, for sammen med Shell at gå til angreb på arbejderklassen.

Sommer-lejren

"Når man har læst to-tre numre, så har man læst dem allesammen" - "der står jo det samme i alle artiklerne" - "I kan jo ikke andet end rakke ned på de andre partier, I stiller jo ikke noget i stedet".

Hvor mange af Arbejderbladets sælgere rundt omkring på fabrikker og boligområder har ikke hørt disse replikker fra arbejdere der til at begynde med var nysgerrige efter hvad politik der nu var i dette Arbejderblad, men som efter kort tids forløb holdt op med at købe det? Hvis man skal dømme efter de rapporter som kommer til redaktionen, så er der ingen af vore medlemmer der hører sådanne ting. Der står som regel at Arbejderbladet "udvikler sig godt" osv. Nu lever redaktionen imidlertid ikke i et elfenbenstårn, selv

om sproget i nogle af artiklerne kunne tyde på det. Vi må tjene til livets ophold ved de samme slavejobs i industrien som de fleste andre af Kommunistisk Arbejderforbunds medlemmer, og kan ikke undgå engang imellem at få indblik i hvordan den almindelige arbejder ser på vores blad og vores politik. Vi er sikre på at det store flertal af vore medlemmer vil erklære sig enige i det billede vi gav i indledningen. Men hvilken lære kan vi drage af det? Eller med andre ord, hvordan skal vi omsætte den linie i praksis når det gælder Arbejderbladet som blev besluttet på landsmødet - nemlig at vi ikke kan vinde de mest politisk bevidste arbejdere for vores politik, hvis vi ikke kan vise i praksis hvordan man oplyser den almindelige arbejder om vejen til socialismen.

Dette problem er emnet for en af de aftener på Kommunistisk Arbejderforbunds sommerlejr fra 5.-12.juli. I den forbindelse opfordrer Arbejderbladets redaktion hver eneste af vore afdelinger og arbejdsgrupper til at bidrage med mindst et indslag af højst 15 minutters varighed - i en form man selv vælger: sketch, beret-

ning, foredrag eller hvad man nu vil. Først og fremmest gælder det vel om at finde ud af om det billede som vi gav i indledningen er korrekt.

Vel mødt på sommerlejren i Ulfborg fra 5.-12.juli. Tilmelding sker gennem lokale Røde Stjerne eller kontaktadresse.

Redaktionelt:

Næste nummer af ARBEJDERBLADET udkommer på grund af industriferien først om 8 uger, d.v.s. onsdag d. 6.8.

NY ARBEJDER SANGBOG

En ny arbejdersangbog er under forberedelse i ARBEJDERKULTUR. Sangbogen skal foruden sange m. akkorder indeholde noder og illustrationer (fotografier, tegninger, smit og lign). Alle opfordres til at indsende forslag til ARBEJDERBLADET Skelbækgade 42-44, kld., 1717 Kbh. V, inden d. 23. juni.

Bløde hynder til Amtsrådet - Træstole til fødende kvinder

Siden 1969 har Fyns Amtsråd haft færdige planer liggende til en ny fødeafdeling i forbindelse med Odense sygehus. Planerne er i de mellem-liggende år blevet revideret flere gange - og hver gang blevet mere og mere skrabet.

Dette har dog ikke ført til at der er blevet skabt økonomisk dækning for byggeriet. Tværtimod ser det ud til, at den nye bevilling på 13 - 14 mill. kr. som amtsrådet har godkendt til udvidelse af amtsgården (amtsrådets administrationscenter) vil lamme planerne for fødeafdelingen i yderligere nogle år. På svangerskabsafdeling D 5 på Odense Sygehus er 24 fødende og abortsøgende kvinder stuvet sammen i grupper på 3, som igen kun er adskilt fra hinanden af et tyndt gardin. I daglig tale kaldes afdelingen da også "beduin-lejren". Også de sanitære forhold er en kilde til kaos, en håndvask og 2 toiletter er hvad man må klare sig med. Situationen forværres yderligere ved, at en del af kvinderne får vanddrivende piller. I fjor gennemførte afdelingen 50% flere fødsler end den er beregnet til, dette giver sig udslag i, at mange af jordemødrene har omkring 40 timers overarbejde om måneden, samt at der må, som

det er blevet sagt, "bruges utraditionelle metoder, som ikke altid er lige behagelige for de fødende". En af de utraditionelle metoder består i, at man på selve fødegangen må lade selv kvinder med kraftige veer vente, siddende på umagelige træstole. Selve fødslen kan ikke altid ske i dertil indrettede rum, men må også finde sted i lokaler og på måder, så uvedkommende kan følge med i begivenheden, hvad mange kvinder selvfølgelig ikke bryder sig om.

At man ikke er i stand til at tilbyde alle kvinder den obligatoriske lattergasmaske under fødslen, eller at man må tvinge kvinder til at vige sengepladser mindre end en time efter overstået fødsel er andre af de næsten utrolige forhold. Fødselsundervisningen er tolt opgivet, der var simpelthen ikke plads nok, og svangerskabskontrollen foregår i uhyggelige kælderlokaler, som kun ved harmonikadøre er adskilt fra andre former for konsultation. At der er en skarp kontrast mellem disse forhold og amtsgården, som sidst var i offentlig omtale da der blev indrettet billardlokale og kondi-rum til de ansatte står klart for enhver, måske lige med undtagelse af amtsrådets medlemmer.

TAG KONTAKT MED Kommunistisk Arbejderforbund

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

NYBORG
POUL WEILE
CHRISTIANSLUNDSVEJ 45 A
5800 NYBORG

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (tlf. TR 6627)

ÅLBORG
LENNART GRADEN
RAVNKILDEVEJ 38, 1.
9000 ÅLBORG

ODENSE
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

SVENDBORG
JØRGEN NIELSEN
MØLLEGADE 13, 3.
5700 SVENDBORG

ARBEJDERBLADET Bemærk de nye priser og den nye adresse

Almindeligt abonnement : 20 kr.
Kampabonnement : 50 kr.

Beløbet indsendes på giro 80 200 19,
ARBEJDERBLADET
Skelbækgade 42-44, kld.,
1717 København V